

CURIERUL ADVENTIST

FEBRUARIE 2025: EXISTĂ PACE ÎN FURTUNĂ + OBSTACOLE ÎN CALEA ASCULTĂRII RUGĂCIUNII + ELLEN G. WHITE - TEOLOGUL MEU PREFERAT + COMPLEXUL MESIA + ADVENTISMUL ÎNTRE DESĂVÂRȘIREA BIBLICĂ ȘI PERFECȚIONISMUL UMAN + ÎMPARTE-ȚI PÂINEA CU CEL FLĂMÂND!

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

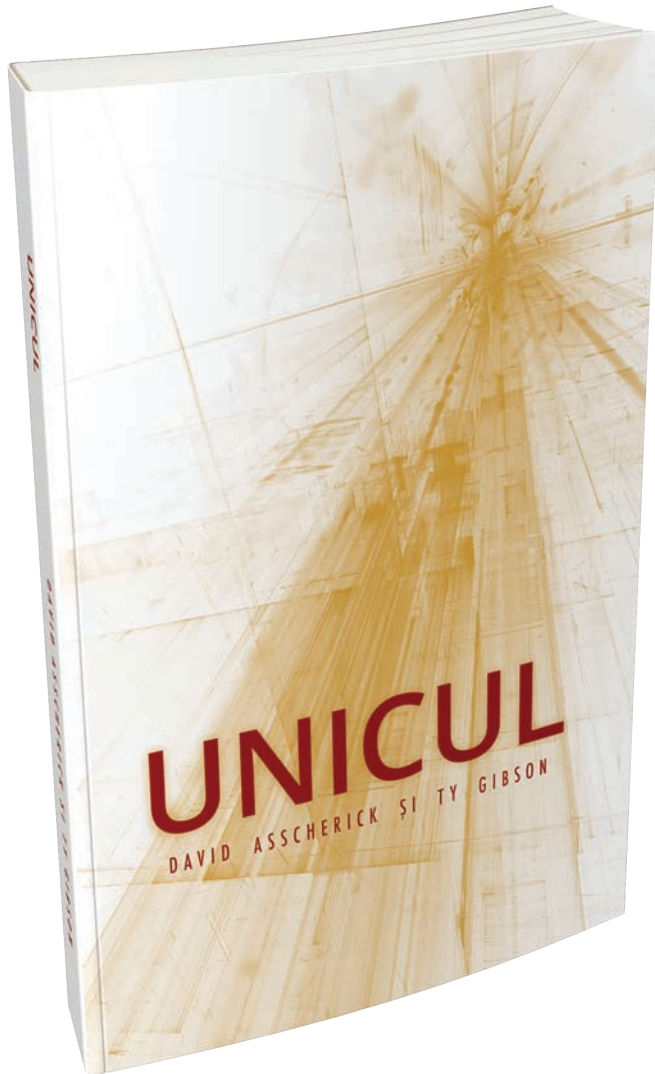

SĂ EXPERIMENTĂM PUTEREA CREDINȚEI!

ÎN GALA EROILOR LUI DUMNEZEU ESTE UN LOC ȘI PENTRU TINE

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

ISUS HRISTOS

este descoperit multidimensional în Scriptură,
în diversele Sale roly mântuitoare.

El este Creatorul.

Și Regele.

Și Mântuitorul.

Și Vindecătorul.

Și mult mai mult decât atât.

El este Unic.

Dar, asemenea unui diamant cu multiple fațete,

El este frumos în întregime

și totuși

puțin diferit din fiecare unghi din care Îl privești.

evs
editura viață și sănătate

Anul CXI, FEBRUARIE 2025. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georget Pirlitu, Ioan Feier, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Valentin Filimon, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brinzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

RECOMANDARE PENTRU CERCETAREA APOCALIPSEI

Stimați credincioși,

Rareori am ocazia să vă prezint o carte atât de bună despre Apocalipsa și revenirea Domnului Isus Hristos pe Pământ. Vă recomand cu toată căldura această lucrare a pastorului pensionar Adalbert Orban, cel care a fost profesor de dogmatică la Facultatea de Teologie Adventistă între anii 1990 și 2002.

E de ajuns să citești câteva pagini și recunoști stilul distins al pastorului Adalbert Orban. Pentru cei care l-am avut profesor la seminar, lectura cărții ne amintește un dascăl drag și temeinic pregătit, un bărbat al adevăratei credințe, ce a instruit sute de pastori.

Volumul *Cu Isus până la sfârșitul Apocalipsei*, de 325 de pagini, publicat recent la Editura Viață și Sănătate, are o mare valoare, pentru că explică profeția cu extrem de multe argumente incontestabile, izvorâte direct din Biblie, în maniera clasică adventistă.

Logica autorului încântă. Vă dau un singur exemplu. Vorbind despre cele șapte nenorociri din Apocalipsa 16, dacă sunt reale sau simbolice, citim: „Gândiți-vă, vă rog, dacă păcatele sunt reale, consecințele cum sunt? Numai simbolice? Oamenii s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, i-au persecutat pe urmașii lui Isus Hristos și, în final, după toate relele pe care le-au făcut, au parte de o judecată simbolică, de pedepse simbolice, în frunte cu Lucifer. [...] Persecutori reali să primească o răsplătă simbolică? Sau ar fi posibil să avem har real, cu Isus întrupat în lumea noastră, aducând marea jertfă, un plan al mântuirii derulat în mod istoric, iar dreptatea să se manifeste simbolic? Har real – dreptate simbolică?”

Cuprinsul este sistematic și urmărește subiectele predilecte în comunitățile noastre. Înțelegem mai clar identitatea fiarei din mare și a celei din pământ, care este poporul Evangheliei veșnice și ce este Babilonul cel mare. De exemplu, capitolul „Ordinea evenimentelor finale” cuprinde douăsprezece mari evenimente-reper, ancorate foarte stabil și cu prudență în cronologia escatologică.

Pentru că se bazează pe transcrierea unor prezentări de evanghelizare ținute de autor în Atlanta, SUA, în urmă cu 15 ani, cartea nu are bibliografie, dar în acest sens pot spune că seamănă cu Biblia, sursa primară din care își trage toată seva. Lucrarea interpretează simplu și profund declarațiile apocaliptice cu ajutorul Bibliei.

Vă rog, studiați Apocalipsa, o carte universală, după cum se exprimă fratele pastor Adalbert Orban! Folosiți un instrument nou și minunat, plin de lumină! Românilor care doresc să cunoască viitorul le recomand această lectură generală pentru a trăi în pace cu Isus până la sfârșitul Apocalipsei. ■

Aurel Neațu, președinte, Uniunea de Conferințe

CUPRINS

- 3** Mesajul președintelui
Aurel Neațu
Recomandare pentru cercetarea Apocalipsei
- 4** Sănătate
Peter N. Landless; Zeno L. Charles-Marcel
Relațiile și stilul de viață
- 5** Centrul Media Adventist
Adina Anastase
Există pace în furtună
- 7** Spiritual
Kovács Árpád
Obstacole în calea ascultării rugăciunii
- 9** Spiritul Profetic
Shawn Brace
Ellen White – teologul meu preferat
- 12** Perspective
Daniel Nițulescu
Complexul Mesia
- 17** Reflecții
Ștefan Radu
Ridicați-vă ochii!
- 18** Teologie
Dan-Adrian Petre
Adventismul între desăvârșirea biblică și perfecționismul uman (II)
- 22** Misiune
Artur Stele
Să facem misiune mondială!
- 24** Texte și semnificații
Gabriel Ișvan
Botezul corect: în Numele Domnului sau în al Trinității?
- 26** Spiritual
Mark Finley
Să experimentăm puterea credinței!
- 28** Spiritual
Lazăr Forrai
Împarte-ți pâinea cu cel flămând!
- 31** Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Cele Zece Porunci

RELAȚIILE ȘI STILUL DE VIAȚĂ

Dieta vegetariană (bazată pe plante) echilibrată este o componentă importantă a mesajului adventist de sănătate. Dieta nu este singurul aspect important al unui stil de viață sănătos, deși tinde să eclipseze alte obiceiuri de viață sănătoase – probabil pentru că mâncarea noastră este vizibilă și măsurabilă. Acest lucru poate duce la conversații intense și chiar la dezbinări. Sacrificăm o parte din beneficiile clare ale obiceiurilor alimentare sănătoase și cumpătate atunci când permitem războaielor legate de alimentație să ne dezbină.

IUBIREA ESTE LA FEL DE ESENȚIALĂ PENTRU ÎNTREAGA DEZVOLTARE A FIINȚEI UMANE PRECUM SUNT VITAMINELE, MINERALELE ȘI PROTEINELE.

Trebuie să punem accentul pe beneficiile pentru sănătate ale raporturilor pozitive și ale suportului social, ale relațiilor. La începutul anilor 1950, Abraham Maslow a propus o ierarhie a nevoilor umane, accentuând faptul că iubirea este la fel de esențială pentru întreaga dezvoltare a ființei umane precum sunt vitaminele, mineralele și proteinele. Biserica noastră mondială s-a concentrat în mod special asupra beneficiilor pentru sănătate ale relațiilor începând cu 2002, când Departamentul Sănătate al Conferinței Generale a lansat o inițiativă de sănătate folosind acronimul **CELEBRATIONS**¹: Alegeri, Activitate fizică, Lichide, Mediu, Credință, Odihnă, Aer, Cumpătate, Integritate, Optimism, Nutriție, Suport social². Observați că suportul social este una dintre componentele vitale.

Cu timpul, cercetătorii din domeniul științelor sociale au început să scrie din ce în ce mai mult despre beneficiile conexiunilor sociale pozitive. Și nu sunt singurii. Cercetători din domeniul cancerului au demonstrat că femeile cu cancer mamar în remisie sunt mai puțin predispuse să se confrunte cu o recidivă a bolii dacă se bucură și beneficiază de un suport social puternic din partea familiei și a prietenilor. Studii epidemiologice, psihologice, sociologice și de sănătate continuă să consolideze importanța și beneficiile generale ale relațiilor în viața noastră în ceea ce privește bolile de inimă. Cercetători importanți în domeniul stilului de viață³ pun accent pe iubire (conectivitate) ca medicament, întărind comportamentele sănătoase!

Relațiile sănătoase și conectivitatea sunt fundamentale pentru dezvoltarea rezilienței, în special la tineri. Reziliența este capacitatea de a menține o funcționare adecvată în fața unor factori majori de stres în viață și este un obiectiv cheie al inițiativei Youth Alive⁴ a bisericii noastre, care încurajează tinerii să ducă o viață sănătoasă în ansamblul ei, fără comportamente dăunătoare. Elementul esențial pentru dezvoltarea rezilienței este cultivarea unei relații strânse cu cel puțin o persoană importantă (părinte-copil; elev-profesor; soț-soție).

O relație personală, dătătoare de putere, cu Dumnezeu, duce la stabilirea unor relații profunde cu alți oameni. Ellen White ne încurajează ca, în timp ce împlinim Marea Trimitere de a merge în toată lumea ca să predicăm, să învățăm și să vindecăm, să dezvoltăm relații, urmând metoda lui Isus de evanghelizare a oamenilor: „Dacă ne-am smeri înaintea lui Dumnezeu și am fi buni și amabili, cu o inimă sensibilă și plină de milă, atunci ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum nu este decât una”⁵.

Relațiile profunde, pline de iubire, și conectivitatea sunt dovezi ale relației noastre cu Isus, așa cum El a confirmat: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Și ne vom bucura de viață din plin! ■

¹ În engleză, prima literă a fiecărui cuvânt din enumerația care urmează formează cuvântul **CELEBRATIONS** (Choices, Exercise, Liquids, Environment, Belief, Rest, Air, Temperance, Integrity, Optimism, Nutrition, Social Support; n.t.)

² Celebrations – Adventist Health Ministries

³ <https://lifestylemedicine.org/overview/>

⁴ youthaliveportal.org/en

⁵ Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 189.

Peter N. Landless, cardiolog nuclear certificat, este director al Departamentului Sănătate al Conferinței Generale.

Zeno L. Charles-Marcel, medic internist certificat, este director adjunct al Departamentului Sănătate al Conferinței Generale.

EXISTĂ PACE ÎN FURTUNĂ

Una dintre cele mai mari provocări pe care le întâmpin săptămânal, în calitate de corespondent responsabil cu relatările știrilor din Brașov, este aceea de a selecta știrile pozitive, care consider că merită să fie transmise publicului din întreaga țară. Fiecare săptămână aduce cu sine un proces intens de filtrare a informațiilor și provocarea de a rămâne mereu conectat la evenimentele din jur. Acest lucru poate genera adesea sentimente mixte. Știrile pe care le găsesc zilnic îmi transmit încă din titlu sentimente multiple, de multe ori stări de șoc și anxietate până la înfrustrare profundă și doar rareori bucurie. Este dificil să te confrunți constant cu o avalanșă de vești negative și, în același timp, să-ți menții echilibrul interior și o stare de spirit liniștită.

Nu este surprinzător că, într-o astfel de realitate, tot mai mulți oameni se confruntă cu probleme precum anxietatea și depresia. Ce este anxietatea de care auzim atât de mult în ultimii ani? Anxietatea este o îngrijorare extremă și persistentă care interferează cu viața de zi cu zi, iar simptomele pot include atacuri de panică, reacții fizice de frică și încercări de a evita diverse situații.

Pe de altă parte, depresia este o tulburare de dispoziție care se caracterizează prin răspunsuri emoționale pe termen scurt până la o stare gravă de sănătate asociată cu funcționarea zilnică afectată, însoțită de simptome cum ar fi tristețe și frustrare, sentimente de vinovăție, insensibilitate și pierderea interesului. Simptomele depresiei merg mai departe și pot include o oboseală permanentă, senzație de rău, dureri de cap și dureri musculare, tulburări intestinale, probleme de somn, pierderea sau schimbarea poftelor de mâncare și pierderea sau creșterea semnificativă în greutate. Depresia este principala cauză de dizabilitate la nivel mondial.

În timpul pandemiei de COVID-19, aproximativ 36% dintre respondenții unui sondaj global realizat de PwC au raportat simptome de anxietate sau depresie. Generațiile Z (42%) și Millennials (43%) au fost cele mai afectate, subliniind impactul semnificativ al izolării sociale și al nesigurății economice asupra sănătății mintale.¹

**ISUS ESTE
SPERANȚĂ
ADINA
ANASTASE**

PACEA INTERIOARĂ ESTE POSIBILĂ ATUNCI CÂND ALEMĂNĂ NE ÎNDEPĂRTĂM DE ÎNGRIJORĂRI ȘI SĂ NE ÎNDREPTĂM ATENȚIA CĂTRE SOLUȚII ȘI SPERANȚĂ.

De asemenea, în 2022, în România, incidența tulburărilor mintale a crescut ușor față de 2021, ajungând la 1.244,2 cazuri la 100.000 de locuitori. De asemenea, numărul total al cazurilor noi de tulburări mintale a fost de 237.016, reprezentând 1,7% din totalul afecțiunilor medicale raportate².

În Statele Unite, studiile realizate în timpul pandemiei au arătat o creștere a cererii pentru consiliere psihologică și medicație psihiatrică de la 22% la 25%. Persoanele tinere și cele cu un nivel scăzut de educație au fost cele mai vulnerabile³.

Pe lângă toți acești factori exteriori, mai există unul la fel de important și cu un impact incredibil de mare, pe care în timpul pandemiei îl numeam „distanțare socială”. Ironia este că dacă această distanțare ar fi existat doar în perioada pandemiei, în momentul de față oame-

nii ar fi mult mai fericiți și liniștiți, având relații interumane sănătoase. Însă, din păcate, singurătatea este pentru o mare majoritate a omenirii o realitate zilnică. În România, conform datelor Institutului Național de Statistică, în anul 2023, s-au înregistrat aproape 23.000 de divorțuri, cu o rată de 1,04 divorțuri la 1.000 de locuitori, în scădere față de 1,06 în 2022. **La nivel global, se estimează că între 30% și 50% dintre căsătorii se încheie prin divorț.** Acest interval larg reflectă diferențele culturale, economice și legislative din diverse regiuni ale lumii.

Din păcate, aceste statistici ne arată că nici familia nu mai este pentru toată lumea un loc în care să găsească un refugiu emoțional și un parteneriat real, nu mai are aceeași putere ca instituție civică, așa cum a gândit-o Dumnezeu la creațiune.

Într-o lume plină de provocări – pandemii, războaie, nesiguranță economică – ce putem face pentru a ne menține sănătatea mintală? Studiile sugerează că *adoptarea obiceiurilor pozitive* este cheia. Cei care suferă de anxietate și depresie se confruntă frecvent cu gânduri negative, dar practicarea gândirii pozitive poate transforma mintea într-un loc de pace și bucurie.

Conexiunea spirituală poate fi o resursă puternică pentru liniștirea minții. Avem exemplul suprem al Dom-

nului Isus, care în timp de furtună dormea liniștit. La agitația ucenicilor și în fața strigătelor lor, El le răspunde cu mustrare: „De ce vă temeți, puțin credincioșilor?” (Matei 8:26). De ce se temeau? Pentru că nu Îi cunoșteau puterea.

Din Biblie, noi învățăm despre puterea incredibilă a lui Dumnezeu. „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile” (Filipeni 4:6-7).

Rugăciunea și conectarea la sursa divină de putere pot aduce alinare și pace. Așa cum este scris: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). Când ne amintim că această lume este temporară și că avem o speranță eternă, anxietatea este diminuată. Încrederea în victoria lui Hristos ne dă curajul de a merge mai departe. „Voi Mă veți chema și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima” (Ieremia 29:12-13). „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi” (Matei 21:22).

În concluzie, înțelegem că anxietatea și depresia reprezintă provocări majore ale societății contemporane, alimentate de ritmul alert al vieții, știrile negative și evenimentele globale și fenomenul tot mai extins al singurătății. Deși aceste tulburări afectează profund milioane de oameni, ele nu sunt insurmontabile. Adoptarea unor obiceiuri pozitive, conectarea cu surse de sprijin – fie ele personale, profesionale sau spirituale – și accesarea resurselor specializate de sănătate mintală pot juca un rol esențial în depășirea acestor stări.

Este timpul să facem din familiile noastre o prioritate, să deschidem mai des ușile caselor noastre pentru cei din jur și, în căldura căminului, fiecare suflet să își găsească locul, rostul și sensul vieții.

Prin pași mici, dar constanți, cum ar fi promovarea unei gândiri pozitive, sprijinul comunitar și apelul la resurse spirituale, putem contribui la construirea unei vieți mai echilibrate, mai liniștite și mai împlinite. Așa cum citatul biblic din Filipeni amintește, pacea interioară este posibilă atunci când alegem să ne îndepărtăm de îngrijorări și să ne îndreptăm atenția către soluții și speranță. **Isus este speranța.** ■

¹ [ps://www.pwc.ro/ro/media/comunicate-de-presa-2021/pwc--peste-otreime-din-oameni--afectai-de-anxietate-i-depresie-.html](https://www.pwc.ro/ro/media/comunicate-de-presa-2021/pwc--peste-otreime-din-oameni--afectai-de-anxietate-i-depresie-.html)

² <https://dspbn.bistrita.ro/wp-content/uploads/Analiza-de-situatie-Sanata-te-mintala-15.01.2024.pdf>

³ <https://www.revistagalenus.ro/practica-medicala/depresia-si-anxieta-tea-in-contextul-pandemiei-decovid-19/>

OBSTACOLE ÎN CALEA ASCULTĂRII RUGĂCIUNII

Eficacitatea rugăciunii și obstacolele ei au avut întotdeauna un rol central în viața religioasă. Rugăciunea nu este doar o practică spirituală, ci și o activitate psihologică și emoțională profundă, care are ca rezultat numeroase beneficii. Cu toate acestea, la fel ca orice activitate, credincioșii se pot confrunta cu obstacole care îi pot împiedica să se maturizeze în ce privește viața lor de rugăciune. În acest articol, vom examina diferitele forme de manifestare ale eficacității rugăciunii, dar și obstacolele cu care ne putem confrunta.

Dacă ar fi vorba de un contract, am spune că acum urmează detaliile scrise cu litere mici. Acestea nu sunt plăcute, nici atrăgătoare, dar neglijarea acestora poate avea consecințe grave; ele pot chiar să invalideze condițiile contractului.

În ceea ce privește „contractul” de a ne fi ascultate rugăciunile, acesta abundă în oferte, unele mai atractive decât celelalte, dar, la fel ca orice înțelegere, acesta conține anumite așteptări sau condiții. De exemplu, următoarea promisiune a lui Isus este deosebit de atractivă: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide” (Matei 7:7). Următoarea afirmație sună și mai bine: „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15:7). Este incredibil! Poți cere orice, și vei primi! Este o ofertă parcă desprinsă din povești! Să remarcăm faptul că prima parte a versetului conține o condiție pe care mulți o trec cu vederea: „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele...”. Aceasta este o condiție fără de care promisiunea lui Isus nu se va împlini.

Poate că unii au rețineri în a acorda atenție eficacității rugăciunii, dar rugăciunea și eficacitatea nu sunt concepte străine unul de celălalt. Dintr-o perspectivă practică, dacă rugăciunea nu ar fi eficientă, dacă Dumnezeu nu ne-ar asculta cererile, probabil că foarte puțini ar practica-o. Eficacitatea este exprimată prin „puterea rugăciunii”¹. Ideea eficacității rugăciunii nu este nouă; ea apare și pe paginile Bibliei:

„Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi” (Psalmii 50:15).

„Voi Mă veți chema și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta” (Ieremia 29:12).

„Am strigat către El cu gura mea și îndată lauda a fost pe limba mea. Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul. Dar Dumnezeu m-a ascultat, a luat aminte la glasul rugăciunii mele” (Psalmii 66:17-19).

„Întoarce-te și spune lui Ezechia, căpetenia poporului Meu: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeul tatălui tău David: Ți-am auzit rugăciunea și ți-am văzut lacrimile. Iată că te voi face sănătos; a treia zi, te vei sui la Casa Domnului»” (2 Împărați 20:5).

„Mărturisiiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16).

Eficacitatea rugăciunii se manifestă în cel puțin două forme. Prima este schimbarea provenită dintr-o sursă transcendentă, cu alte cuvinte, ascultarea rugăciunii. Sunt soluții care, fără îndoială, reprezintă intervenții divine, deoarece nu au explicație umană. Poate fi o vindecare supranaturală, rezolvarea unei situații, răspunsuri la diverse întrebări etc. A doua este reprezentată de beneficiile derivate din rugăciunea ca activitate umană. Deoarece fiecare rugăciune este și o activitate psihică², trebuie să luăm în considerare efectele emoționale, cognitive și spirituale, care nu sunt de origine divină, ci sunt aspecte naturale ale rugăciunii. De exemplu, experiența cathartică, în care cel care se roagă pur și simplu își prezintă problemele lui Dumnezeu, își varsă sufletul înaintea Lui,

**PUTEREA
RUGĂCIUNII
KOVACS
ARPAD**

**ÎNȚELEGEREA
EFICACITĂȚII
RUGĂCIUNII ȘI
RECUNOAȘTEREA
OBSTACOLELOR NE
POT AJUTA SĂ DEZ-
VOLTĂM O RELAȚIE
MAI PROFUNDĂ ȘI
MAI EFICIENTĂ CU
DUMNEZEU.**

**„MARE
PUTERE ARE
RUGĂCIUNEA
FIERBINTE
A CELUI
NEPRIHĂNIT.”
(IACOV 5:16)**

**RUGĂCIUNEA
NU ESTE DOAR
O DATORIE
RELIGIOASĂ,
CI ȘI O OPORTUNITATE DE
A DEVENI
MAI BOGAȚI
SPIRITUAL ȘI
EMOȚIONAL.**

după care se simte ușurat. Este ca o „supapă” prin care cel care se roagă sincer își eliberează tensiunile acumulate în viață. Un alt exemplu este întâlnirea omului cu sine însuși. Când cel care își mărturisește păcatele se apropie de Dumnezeu, își examinează laturile ascunse ale vieții, stă față în față cu sine însuși. Exemplele pot continua cu liniștea sufletească rezultată din interiorizare, efectele liniștitoare ale mijlocirii etc.

Când vorbim despre rezultate sau condiții, există și obstacole. Deși rugăciunea este de origine divină, mediul păcătos în care trăim, neglijența umană, voința lui Dumnezeu, diferită de voința noastră, precum și alți factori pot împiedica ascultarea rugăciunii. Vom prezenta acești factori într-o abordare fundamentată pe Biblie și pe literatura de specialitate, fără a-i analiza în detaliu. Să reflectăm asupra acestora!

- Rugăciunea mecanică, fără credință (Matei 21:22; Iacov 1:6).
- Voință divină diferită de voința noastră. Cererea celui care se roagă nu corespunde cu voința lui Dumnezeu. Există două exemple biblice ce prezintă acest aspect: (1) Apostolul Pavel s-a rugat de trei ori să fie eliberat de „țepușul din trup” (2 Corinteni 12:7), dar rugăciunea sa nu a fost ascultată. Totuși, el a primit har îndestulător pentru a-și purta povara. (2) În Grădina Ghetsimani, Isus S-a rugat ca paharul amar să fie îndepărtat; totuși, El a avut puterea să spună: „Tată, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Matei 26:39). Dumnezeu nu L-a ascultat, deoarece planul Său a fost diferit.
- Religia fără Dumnezeu (semnificația reală a rugăciunii este dată de relația cu Dumnezeu).
- Păcatul (Psalmii 66:18; Evrei 1:9; Isaia 59:2; Ieremia 11:11; Isaia 1:15).
- Mândria (Iacov 4:6).
- Relațiile umane deteriorate (1 Petru 3:7).
- Activitățile vieții cotidiene (care, deși nu sunt rele în sine, abat atenția de la practica rugăciunii).
- Egoismul (când cel care se roagă se gândește exclusiv la sine însuși și la nevoile sale personale – Iacov 4:3).
- Spiritul lumesc, desconsiderarea principiilor divine și promovarea unui stil de viață care ignoră standardele divine.
- Formalismul, care înlocuiește faptele bune cu o formă de evlavie.
- Sensibilitate exagerată a conștiinței morale și spirituale, care transformă rugăciunea într-un chin, deoarece își concentrează atenția mai degrabă asupra slăbiciunilor omenești decât asupra puterii și slavei lui Dumnezeu.
- Neascultarea.
- Lipsa iertării semenilor.
- Desconsiderarea suveranității lui Dumnezeu.

- Motivațiile greșite.
- Disprețuirea altora.
- Voința nesfințită.
- Iluziile. Forma clasică de manifestare a acestora: „Ce frumos ar fi dacă...!” sau: „Cât de groaznic ar fi dacă...!”³
- Spiritul de distracție, neatenția. Ca soluție, Knapp-Fisher⁴ recomandă două metode: integrarea gândurilor noi în rugăciune și rugăciunea cu voce tare. Pentru a avea o concentrare ridicată, este necesar ca cel care se roagă să controleze și circumstanțele exterioare:
  - » Pentru o concentrare mai eficientă și pentru a evita factorii perturbatori, se recomandă închiderea ochilor în timpul rugăciunii, pentru a nu ni se distrage atenția prin ceea ce vedem.
  - » Cei care sunt deranjați de sunete ar fi bine să-și astupe urechile, pentru a evita zgomotul lumii.
  - » Pentru a menține atenția la un nivel ridicat, Buttrick⁵ recomandă cântatul, citirea Cuvântului lui Dumnezeu, în special a imnurilor creștine, deoarece atenția nu poate fi menținută la un nivel ridicat pentru o perioadă lungă de timp.
  - » Din motivele enumerate mai sus, în timpul rostirii rugăciunii, se recomandă îngenuncherea și împreunarea mâinilor, deoarece anumite poziții ale corpului pot stimula atenția. Toate aceste gesturi sunt recomandate ca un ajutor psihologic, dar și ca o experiență religioasă, deoarece oferă un avantaj în efortul de a atinge și păstra concentrarea în închinare înaintea lui Dumnezeu.

Nu este exclus ca Isus să fi cunoscut aceste aspecte ale rugăciunii, motiv pentru care S-a rugat cu mare plăcere în natură.

Înțelegerea eficacității rugăciunii și recunoașterea obstacolelor ne pot ajuta să dezvoltăm o relație mai profundă și mai eficientă cu Dumnezeu. Rugăciunea nu este doar o datorie religioasă, ci și o oportunitate de a deveni mai bogăți spiritual și emoțional. Depășirea obstacolelor și dezvoltarea unei atitudini corecte ne pot ajuta să experimentăm adevărata putere a rugăciunii, care va avea efecte pozitive nu doar asupra vieții noastre, ci și asupra celor din jurul nostru. ■

¹ *Lexicon catolic maghiar*, vol. V, p. 254. Titlul în original: *Magyar Katolikus Lexikon*

² Balogh Éva, *Lexicon psihologic*, p. 259. Titlul în original: *Pszichológiai kislexikon*.

³ Ann și Barry Ulanov, *Primary Speech, A Psychology of Prayer*, 35.

⁴ George Knapp-Fisher, *Belief and Prayer*, 157.

⁵ George Buttrick, *Prayer*, 137–138.

ELLEN WHITE – TEOLOGUL MEU PREFERAT

În vara anului în care am absolvit Universitatea Andrews și mi-am luat licența în teologie, a trebuit să particip la o „Școală practică de evanghelizare” în Kalamazoo, Michigan, pentru a completa cerințele programului universitar. Aceasta era o condiție pentru toți studenții care doreau să absolve, dar eu am amânat-o cumva până după încheierea ultimului an de studii.

A fost o experiență foarte interesantă și instructivă, dar îmi aduc aminte în special de o anumită întâmplare. Fiecare dintre noi a fost repartizat la o masă pentru întâlniri, unde stăteam cu aceiași participanți seară de seară. M-am împrietenit îndeaproape cu o doamnă în vârstă care participa în mod regulat și am avut multe conversații interesante despre conținutul prezentărilor.

Îi plăcea o mare parte din ceea ce învăța, în ciuda faptului că provenea dintr-un mediu luteran – și tocmai aici era problema. De fiecare dată când apărea o idee nouă, se ducea acasă și în fiecare seară căuta ce avea de spus Martin Luther

despre acel concept. A doua zi, se întorcea și ne spunea dacă Luther era sau nu de acord cu ideea. Și de obicei – deși nu întotdeauna – dacă Luther era de acord cu ideea, și ea era de acord cu ea (interesant este că mi-a spus într-o zi că Luther era de acord cu concepția adventistă despre „starea morților”, dar ea tot nu putea să o accepte).

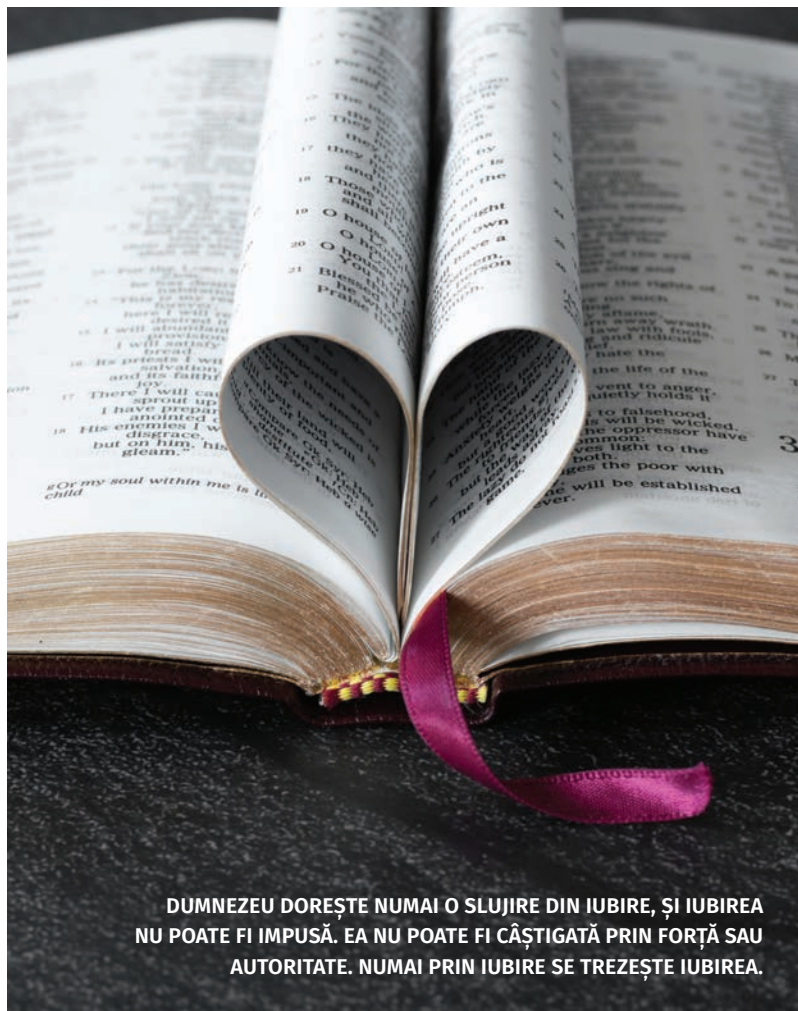
Influența teologilor

Aș putea spune multe lucruri despre întreaga experiență, dar cred că a fost prima dată când am înțeles *cu adevărat* cât de mult sunt influențați creștinii de diverși gânditori sau sisteme teologice și cât de mult se inspiră din ei. Acesta este motivul pentru care avem oameni care își spun „luterani” sau „calviniști” sau „wesleyeni”. Din varii motive, ei au adoptat în mare parte un mod de înțelegere a mesajului creștin prin prisma teologilor lor preferați.

**CEEA CE AM
DESCOPERIT ÎN
SCRIERILE ȘI ÎN
REFLECȚIILE TE-
OLOGICE ALE LUI
ELLEN WHITE ESTE
MAI FRUMOS ȘI
MAI CENTRAT PE
IUBIRE DECÂT CEEA
CE AM DESCOPERIT
ÎN APROAPE ORI-
CARE ALT SCRITOR
CREȘTIN.**

DUMNEZEU DOREȘTE NUMAI O SLUJIRE DIN IUBIRE, ȘI IUBIREA NU POATE FI IMPUSĂ. EA NU POATE FI CÂȘTIGATĂ PRIN FORȚĂ SAU AUTORITATE. NUMAI PRIN IUBIRE SE TREZEȘTE IUBIREA.

Ar fi ușor să presupunem că ei sunt vinovați – în moduri în care noi, adventiștii, nu suntem – de înălțarea acestor diferite izvoare teologice mai presus de Biblie, ca sursă a doctrinei lor. Dar cred că este un pic nedrept să facem această afirmație generală, atât pentru că ignorăm modul în care mulți oameni din aceste diverse „tabere” iau în serios afirmațiile Scripturii, încercând să se asigure că îi judecă chiar și pe Luther, Calvin sau Wesley în raport cu Biblia, cât și pentru că poate trecem cu vederea modul în care și noi am fost influențați într-o măsură semnificativă de voci din afara Bibliei.

Și, referitor la acest ultim punct, acesta este, de fapt, un mod întortocheat și sinuos de a ajunge la ideea mea principală, care este pur și simplu aceasta: Recunosc sincer că și eu am fost modelat într-o măsură semnificativă de o scriitoare creștină în mod special. Numele ei este Ellen White.

Nu vorbesc despre Ellen White ca „profet” sau „mesager”. Dincolo de această chestiune, în scopul acestor reflecții, vorbesc despre ea în acest context pur și simplu ca despre un „teolog”. Și ar trebui să spun că, în esență, teologia mea este în mare parte „whiteană”. Viziunea mea despre Dumnezeu și înțelegerea mea a Scripturii seamănă foarte mult cu ceea ce am citit de Ellen White, sau, cel puțin, cu percepția mea despre ceea ce am citit în lucrările acestei autoare.

Ceea ce am descoperit în scrierile și în reflecțiile sale teologice este mai frumos și mai centrat pe iubire decât ceea ce am descoperit în aproape oricare alt scriitor creștin.

O mărturisire îngrijorătoare?

O astfel de mărturisire poate părea înfricoșătoare pentru două tipuri de persoane.

În primul rând, pentru creștinii neadventiști, care ar putea concluziona că sunt membru al unui „cult” pentru că atribui atât de mult din teologia mea unei surse din afara Bibliei: Îmi place să cred că nu sunt mai devotat teologiei lui Ellen White decât era prietena mea de la „Școala practică” devotată teologiei lui Martin Luther. Ca să dau un alt exemplu, am întâlnit, de asemenea, un număr destul de mare de calviniști care au dificultăți în a accepta ceva dacă nu pot găsi acel lucru în scrierile lui Calvin.

Sper că eu nu fac același lucru cu Ellen White, care întotdeauna îi îndrepta pe oameni spre Biblie, dar sper, de asemenea, că am cel puțin privilegiul de a vedea ce a avut ea de spus despre un anumit subiect și de a-i permite să fie un „partener de dialog” în încercarea de a-L înțelege pe Dumnezeu și Biblia.

În al doilea rând, pentru creștinii adventiști, care se pot simți foarte „lezați” de orice aluzie la atribuirea vreunei influențe teologice lui Ellen White – poate pentru că ați fost „bătuți la cap” cu o versiune foarte rigidă și legalistă a sfaturilor ei. Înțeleg. Înțeleg perfect. Recunosc cu sinceritate că scrierile ei au fost folosite uneori în moduri care îi doboară pe oameni în loc să-i zidească. Ea a fost mai degrabă o sursă de vinovăție și rușine decât o sursă de binecuvântare și încurajare. Și, având la dispoziție peste 100.000 de pagini din textele ei, putem practic să o facem să „spună” orice vrem noi să „spună”.

Cu toate acestea, ceea ce am descoperit în scrierile și în reflecțiile sale teologice este mai frumos și mai centrat pe iubire decât ceea ce am descoperit în aproape oricare alt scriitor creștin.

Desigur, există o mulțime de materiale de *natură personală* care pot fi destul de directe și dificile. Dar, în ultimă instanță, toate acestea trebuie luate în considerare pe fundalul viziunii ei teologice mai largi – și aplicate în modul cel mai blând și mai creștinesc.

Un teolog al iubirii lui Dumnezeu

Atunci când facem un pas în spate și privim la marea ei viziune teologică, cred că puțini gânditori teologi – în special în contextul secolului al XIX-lea – rivalizează cu măsura în care ea s-a concentrat asupra iubirii lui Dumnezeu și a prezentat-o așa cum i-a fost revelată în Hristos.

Să luăm, de exemplu, câteva dintre primele paragrafe ale cărții sale, *Patriarhi și profeți*, care este prima carte din seria „Conflictul veacurilor”. Observați primele propoziții din această carte într-un capitol intitulat „De ce a fost îngăduit păcatul?”.

„Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4:16). *Natura Sa, Legea Sa sunt iubire. El dintotdeauna a fost astfel și așa va fi pururea.*

În paragraful următor, ea continuă:

Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite. Suveranitatea lui Dumnezeu implică deplina binecuvântare a tuturor ființelor create.

Apoi, după două paragrafe:

Istoria marelui conflict dintre bine și rău – de la data când a izbucnit pentru prima dată în ceruri și până la înfrângerea finală a răzvrătirii și eradicarea definitivă a păcatului – constituie, de asemenea, o demonstrare a iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu.

Iarăși, pe pagina următoare:

Legea iubirii fiind temelie stăpânirii lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor inteligente depinde de acceptarea, în mod desăvârșit, de către acestea, a marilor ei principii de neprihănire. Dumnezeu dorește de la toate ființele create de El o slujire din dragoste, o slujire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește nicio plăcere într-o ascultare forțată; El acordă tuturor libertatea voinței, pentru ca astfel ei să-I poată aduce o slujire liber consimțită.¹

Și continuă tot așa. Seria ei, „Conflictul veacurilor”, dezvoltă continuu aceste teme, plasând toate reflecțiile ei teologice în contextul caracterului iubitor al lui Dumnezeu, care Se dezbracă de Sine și Se jertfește.

În altă parte a seriei, în *Hristos, Lumina lumii Viața lui Iisus*, ea împărtășește ceea ce cred eu că este una dintre cele mai profunde și unice declarații scrise vreodată. Vorbind despre consecințele căderii inițiale a omului, ea explică:

Pământul s-a întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu trebuia să se facă prin forță. Exercitarea forței este contrară principiilor de guvernământ ale lui Dumnezeu. El dorește numai o slujire din iubire, și iubirea nu poate fi impusă. Ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin iubire se trezește iubirea.²

Acestea sunt doar câteva dintre *multele* exemple pe care le-aș putea menționa din scrierile ei și care prezintă iubirea lui Dumnezeu ca fundament al întregului ei sistem teologic. Și pentru a nu exista nicio îndoială cu privire la centrul atenției ei, nu numai că începe seria „Conflictul veacurilor” cu cuvintele „Dumnezeu este iubire” în *Patriarhi și profeți*, dar încheie întreaga serie cu aceste trei cuvinte în *Tragedia veacurilor*.

În calitate de cercetător al creștinismului american din secolul al XIX-lea, pot spune sincer, fără rezerve, că reflecțiile ei teologice au fost în mare parte unice în această privință. Iar ca pastor în America creștină a secolului al XXI-lea, pot spune, de asemenea, că am întâlnit foarte puțini gânditori teologi contemporani – cu excepția celor care au pornit ei înșiși de la fundația teologică a lui Ellen White – care au dezvoltat astfel de teme ce au în centru iubirea în măsura în care a făcut-o ea.

Din nou, recunosc deschis că scrierile ei pot fi folosite în moduri care contrazic iubirea. Recunosc, de asemenea, că nu fiecare propoziție sau paragraf scris de ea, dacă este luat separat, pare a fi doar o prezentare a iubirii lui Dumnezeu. Dar, în pofida acestor avertismente, rămân infinit de recunoscător pentru modul în care Ellen White, ca teolog, mi-a modelat și mi-a influențat teologia.

Și dacă mă auziți vorbind despre iubirea lui Dumnezeu, să știți că asta se datorează în mare măsură influenței lui Ellen White – teologul. ■

¹ Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 34.

² Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 22.

Shawn Brace, autor, pastor și plantator de biserică în Portland, Maine.

COMPLEXUL MESIA

COMPLEXUL MESIA E O CREDINȚĂ FERMĂ ÎNTR-UN DESTIN GRANDIOS A UNEI PERSOANE ÎNZESTRATE DE SUS CU CAPACITĂȚI EMFATICE, INFALIBILE.

În Scriptură, singurul împărat (păgân) care este numit „Unsul Meu” este Cir cel Mare: „Așa vorbește Domnul către unsul Său, către Cyrus” (Isaia 45:1). Titlul de „uns” provine din cuvântul evreiesc „Masiach” – Mesia. Cu toate acestea, istoria ni-l zugrăvește pe Cir ca fiind un om de o deosebită noblețe și cinste de caracter, el fiind acela care poruncește rezidirea Ierusalimului. În schimb, până la smerirea lui, Nebucadnețar s-a considerat un fel de Mesia al popoarelor, un stăpân incontestabil al lumii, suferind de o formă de paranoia.

Dumnezeu a chemat patriarhii, profeții, apostolii și pe cei neînsemnați: „Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari...” (1 Corinteni 1:27) la o lucrare măreață. Însă întotdeauna oamenii chemați de Dumnezeu au recunoscut meritele Celui ce i-a chemat din „întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Niciodată nu și-au atribuit lor meritele, dimpotrivă, au recunoscut că „suntem niște robi netrebniți; am făcut ce eram datori să facem” (Luca 17:10).

Mântuitorul ne-a avertizat încă de acum 2.000 de ani că unul dintre semnele revenirii Sale vor fi hristoșii falși: „Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși, vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși” (Matei 24:24).

Complexul Mesia se mai numește complexul salvatorului, sindromul Ierusalimului, sindromul cavalerului pe cal alb sau sindromul eroului. Sunt persoane care cred că au fost hărăzite de Divinitate să salveze lumea care traversează perioade dificile, cavaleri care mășcăluiesc pe cai albi în numele unei aure providențiale și care sunt mânați de credința că sunt predestinați să devină salvatorii unei țări sau ai lumii întregi. Aceste persoane suferă de iluzii ale măreției, de sete după putere și recunoaștere.

Primul care a identificat acest sindrom este psihiatrul evreu Yair Bar El, fost director al spitalului de psihiatrie Kfar Shaul, din Ierusalim. Acesta a fost martor al unor cazuri care au depășit

chiar și cea mai bogată imaginație: persoane care se înfășurau în cearceafuri, imitând straiile vremii lui Hristos, și umblau pe străzi recitând versete din Biblie, cântând psalmi ori cântece religioase, țipând sau făcând profeții. Aceste manifestări sunt o formă de delir religios.

Complexul Mesia e o credință fermă într-un destin grandios a unei persoane înzestrate de sus cu capacități emfatice, infailibile. O persoană care suferă de complexul Mesia poate refuza să admită că greșește în fața unui noian de dovezi irefutabile. Persoana este extrem de dogmatică în părerile pe care le emite, deci sunt rostite ca provenind din surse superioare. Persoana respectivă transcend regulele societății, neputând fi limitată și îngrădită de convențiile muritorilor de rând.

Complexul eroului salvator poate fi descris cu ajutorul unei monede cu două fețe. Pe de o parte, omenirea neputincioasă are nevoie urgentă de intervenția unei persoane mesianice. Pe de altă parte, în subconștient, falsul Mesia caută permanent să se hrănească cu energia și adularea semenilor neajutorați pentru a-și pansa propriile goluri interioare existențiale.

Mesianismul sionist, între profeție și psihopatologie

Dezaxările pot fi puse înșelător și pe nedrept în contul sfințeniei. Mesianismul sionist a fost mantia îmbrăcată de-a lungul secolelor de anumite personaje carismatice, dar și cu probleme de natură mentală, deturnându-i adevăratul sens biblic.

Spre exemplu, Mordecai, un băiat evreu care s-a născut în Smirna și a studiat Cabala, s-a auto-proclamat Mesia în 1648. Și-a schimbat numele în Sabbatai Zvi și a vestit că ziua judecării va veni în 1666. Deși a fost expulzat din Smirna, a câștigat simpatia unei rețele de evrei influenți și bogați de-a lungul Mediteranei. S-a mutat la Cairo și apoi la Ierusalim, unde ducea o viață de ascet, cânta, postea și împărțea dulciuri copiilor. Comportamentul său denota o persoană depresivomaniacă, pendulând între accese de încredere exacerbată în sine, euforie exaltantă și melancolie depresivă. Acest comportament dezechilibrat

era evidențiat și de anumite gesturi demonice și, uneori, de un erotism obscen.¹ În ciuda efervescenței mesianice cabaliste care străbătea secolul al XVII-lea, rabinii din Ierusalim l-au pus la index. Cu toate acestea, evreii din diaspora, de la Amsterdam până la Istanbul, sărbătoreau sosirea lui Mesia.

În același timp, în Ucraina trăia o copilă evreică pe nume Sara, rămasă orfană în urma masacrelor cazacilor. Deși trăia din prostituție, visa că într-o zi se va căsători cu Mesia. Când Sabbatai a auzit povestea acestei aspirante, a luat-o de soție, împlinind porunca pe care Domnul i-a dat-o lui Osea de a se căsători cu o prostituată. Au cutreierat împreună țările europene, unde evreii erau împărțiți în două tabere: suporteri înfocați ai cuplului mesianic și sceptici declarați. La finele anului 1666, Sabbatai a intrat în Istanbul, unde s-a autoproclamat Mesia. Sultanul dispune arestarea lui și îi face „Regelui iudeilor” o propunere de nerefuzat: să-și dovedească mesianitatea, sub amenințarea unei rafale de săgeți, sau să se convertească la islam. El alege convertirea, moment care coincide cu dezamorsarea tensiunii „mesianice”.² Astfel de rețete mesianice au fost foarte întâlnite de-a lungul timpului.

„Sindromul Ierusalim” sau „Febra de Ierusalim”

Mirajul Ierusalimului l-a prins și pe Napoleon Bonaparte. Visul lui era să intre în Ierusalim și să planteze „copacul Libertății” chiar în locul în care a suferit Hristos, acel copac al lui „Liberté, Egalité, Fraternité”, sloganul Revoluției Franceze, într-o simbioză stranie a științei/rațiunii cu religia. După măcelul din timpul asediului Ierusalimului, soldații francezi s-au odihnit pe o grămadă de cadavre, „sătui de sânge și de aur”. După aceea, aflându-se la Ramla, la circa 40 km de Ierusalim, Napoleon a emis o „Proclamație către evrei” cu caracter prisionist.

Mult mai devreme în istorie, mărețul rege Charlemagne a fost încoronat rege al francilor în ziua de Crăciun a anului 800, de către papa de la Roma, domnind peste cea mai mare parte a Franței moderne, peste Germania și Italia. Pentru ca încoronarea să fie desăvârșită, acest „David modern” a primit în aceeași zi cheile Sfântului Mormânt.³ Plăsmuirea legată de Ierusalim a fost denumită „febra de Ierusalim”, sau „sindromul Ierusalim” – „o decompensare psihotică legată de excitarea religioasă indusă de apropierea de locurile sfinte ale Ierusalimului”.⁴

Ierusalimul era ca un magnet pentru tot soiul de fanatici religioși și ciudați cu diferite gra-

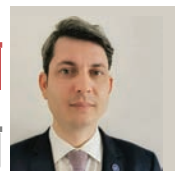
de de tulburări psihice. Unii dintre acești fanatici (americani) se considerau încarnarea lui Ilie, a lui Ioan Botezătorul sau a lui Isus Hristos. Mulți astfel de Mesia hoinăreau nestingheriți pe străzile Ierusalimului. Unul dintre acești Ilie a încercat să omoare oameni cu pietre. Un texan pe nume Titus se credea un cuceritor al lumii, dar a trebuit să fie arestat după ce a fost prins că pipăia servitoarele. Și pe urmă mai era o contesă olandeză bogată, care proiectase o vilă unde urmau să fie adăpostite cele 144.000 de suflete mântuite din Apocalipsa 7:4.⁵

Regi călare pe măgaruș îl imită pe Isus

Mai-marii lumii s-au visat intrând călare pe un măgar în Ierusalim, un instantaneu de moment care ar fi confirmat regalitatea lor. Oricum, dincolo de orice psihopatologie, capetele încoronate ale lumii nu au făcut altceva decât să confirme mesianitatea și regalitatea Domnului Hristos. Așa s-a întâmplat cu regina consoartă Caroline de Braunschweig, soția regelui englez George al IV-lea. Această regină desfrănată declara în 1814 că „Ierusalimul este marea mea ambiție”.⁶ Doar că în cursa pentru Ierusalim întotdeauna altcineva este înaintea ta. Richard Brothers, un fost marinăr și calvinist radical, s-a autoproclamat urmaș al lui David și conducător al lumii până la al doilea advent. În cartea lui *Plan for the new Jerusalem*, dezvăluie faptul că Cel de sus i-a poruncit să fie rege și restaurator al evreilor. Efervescența și chemarea lui „divină” l-au condus la ospiciu. Pe meleagurile mioritice, suceveanul Cornel Cernoski, în virtutea pretenției că ar fi urmașul lui Ștefan cel Mare, pretinde pentru sine postul de președinte al României sau măcar de guvernator al Moldovei.⁷ Revenind la regina Caroline, însoțită de o suită de 200 de cavaleri, a intrat triumfal în Ierusalim pe un măgar, asemenea lui Isus. Era foarte grasă și avea nevoie mereu să fie ajutată să încalece, purta o pereche de dinți falși și o rochie stacojie foarte decoltată în față. Un curtean a declarat că scena era în același timp solemnă și ridicolă. Cu toate acestea, era foarte mândră să fie singura prințesă creștină venită să viziteze Ierusalimul în ultimele șase secole.⁸

Romancierul rus Nikolai Gogol era convins că izbăvirea de păcat, cea care îl împiedica să-și desăvârșească operele, putea fi obținută doar la Ierusalim. Vizitarea orașului sfânt i-a înșelat toa-

SINDROMUL SALVATORULUI DANIEL NIȚULESCU

„CĂCI SE VOR SCULA
HRISTOȘI MINCINOȘI
ȘI PROROCI MINCINOȘI,
VOR FACE SEMNE
MARI ȘI MINUNI,
PÂNĂ ACOLO ÎNCĂT
SĂ ÎNSELE, DACĂ
VA FI CU PUTINȚĂ,
CHIAR ȘI PE CEI ALEȘI”
(MATEI 24:24).

te așteptările, fiind catalogată drept un eșec răsunător. Pustietatea locurilor sfinte l-a copleșit negativ și, întorcându-se acasă, și-a distrus manuscrisele, apoi s-a înfometat până la moarte. Ierusalimul a reprezentat mirajul geopolitic al marilor conducători, bine înveșmântat în straie sfinte. Napoleon al III-lea, nepotul marelui Napoleon, a răsturnat cea de-a doua Republică și se pregătea să fie încoronat ca împărat. Având în spate un imperiu extrem de fragilizat, aguilul politician știa că salvarea locurilor sfinte din Ierusalim era „cheia spre glorie în cer și pe pământ”⁹.

**DE-A LUNGUL
ISTORIEI, LIDERI
MARCANȚI AU
MANIFESTAT
TRĂSĂTURI CARE
POT FI ASOCIATE
COMPLEXULUI
SALVATORULUI.
DAR CEI CARE
AU PROMIS CEL
MAI MULT AU
DEZAMĂGIT CEL
MAI MULT.**

Cum martie nu poate să lipsească din post, în aprilie 1959, fratele Țarului Nicolae al II-lea, marele duce Konstantin Nikolaevici, a fost primul membru marcant al familiei Romanov care a vizitat Ierusalimul, „în sfârșit intrarea mea triumfală”. Nikolaevici varsă multe lacrimi la mormântul Domnului și, în momentul în care părăsește Ierusalimul, plănuiește o ofensivă culturală rusă prin intermediul bisericii ruse din Ierusalim: „Trebuie să ne stabilim prezența în Orient nu politic, ci prin intermediul bisericii. Ierusalimul este centrul lumii și misiunea noastră trebuie să fie acolo.”¹⁰

Complexul salvatorului în persoana lui Adolf Hitler

În mod normal, conducătorii lumii cad mult mai ușor sub incidența acestui complex. Așadar, de-a lungul istoriei, mai mulți lideri marcanți au manifestat trăsături care pot fi asociate acestui complex: cultul personalității, salvatori ai țărilor respective, ai continentelor sau chiar ai lumii. Dețineau convingerea fermă că sunt singurii în stare să rezolve problemele poporului și se considerau deasupra legii și a moralei: Napoleon Bonaparte, Adolf Hitler, Iosif Stalin, Mao Zedong, Benito Mussolini, Juan Domingo Peron, Kim Jong-il, King Jong-un etc. Cei care au promis cel mai mult au dezamăgit cel mai mult, devenind „groparii” popoarelor.

Hitler suferea de „complexul Mesia”, ceea ce îl determina să creadă că este un fel de Mesia al națiunii alese, Germania. Era acel student respins de două ori la Facultatea de Arte din Viena, care a urmat o carieră militară, făurindu-și icoana eroului care va conduce armata de blonzi în timpul mileniului veșnic.¹¹ El era astfel conducătorul cruciadei împotriva evreilor – „încarnarea răului”, o agenție universală a răului ce trebuie exterminată. Pentru Hitler, „evreii sunt întruchiparea răului, în timp ce el îl întruchipea pe Dumnezeu. El era zeul prin care o victorie plină de sacrificii poate fi obținută asupra răului”. Pentru Führer, arhitectura Berlinului fusese modificată ca să devină Noul Ierusalim în timpul inaugurării

împărăției de o mie de ani – al Treilea Reich. În 1937, la Nuremberg, în fața a milioane de adoratori, el și-a anunțat intenția de a demola Berlinul și a-l reconstrui într-un oraș adecvat noului mileniu, un Nou Ierusalim care nu va avea sfârșit.

În cei doisprezece ani cât a deținut puterea, Hitler i-a convins pe liderii Joseph Goebbels – liderul propagandei naziste, și pe Heinrich Himmler – liderul poliției SS – și pe cei mai mulți dintre conaționali că el este adevăratul Mesia care va inaugura domnia de o mie de ani într-un Reich reînnoit al Sfântului Imperiu Roman. *Ersatzreligion* era religia rasei pure, mai mult decât un „world view”. Hitler o numea creștină pentru a câștiga mult mai ușor simpatia protestanților și catolicilor germani.¹² Îmbrăcase religia neopăgână în straie biblico-profetice pentru a-și supune masele creștine. Hitler își termina adesea speech-urile cu „amin”. Liga fetelor germane practica o rugăciune ariană pe modelul „Tatăl nostru”: „Führer, Führerul meu, trimis de la Dumnezeu, păzește-mă în această viață. Tu care ai salvat Germania din marile ei crize, îți mulțumesc astăzi pentru pâinea cea de toate zilele. Rămâi la dreapta mea și nu mă părăsi, Führer, Führerul meu, credința și lumina mea. Heil, Führerul meu!”¹³ Doar convertirea religioasă îi făcuse pe germani să trăiască o exaltare asemănătoare cu cea degajată de speech-urile lui Hitler. Adolf Hitler, un nimeni din Viena, devenise Salvatorul trimis de Tatăl să salveze națiunea germană și lumea întreagă. Înșă, în ochii lui Hitler, Isus Hristos era prea slab pentru a conduce, el fiind convins că este singurul în stare să conducă lumea cu sabia în mână și călare pe un cal alb: „Nu Îl puteți compara pe Hristos cu mine, pentru că El era evreu. Hristos era un simplu tâmplar din Nazaret.” Moartea lui Isus pe cruce nu era considerată un sacrificiu în ochii noului Mesia. Isus renunțase la dorința de a mai trăi, dovedindu-și încă o dată slăbiciunea.¹⁴ Joseph Goebbels se întreba: „Este Hitler Mesia sau Ioan Botezătorul?”¹⁵

Creștinismul urma să fie înlocuit treptat cu noua religie nazistă păgână. Pe altare trebuia așezată doar *Mein Kampf*, autobiografie scrisă de Hitler, care devenise cartea sacră, iar în stânga altarului – o sabie. Crucile creștine trebuiau înlocuite, în biserici și capele, cu svastica. Statuile și picturile erau interzise. În locul slujbelor rostite de preoți erau distribuite predici ale partidului nazist.¹⁶ Cântecelul patriotice deveniseră un fel de liturghie pentru popor: „Muncim în mlaștini! Muncim în nisip.” Un domn cu o mustață nostimă devenise noul Arhanghel. Deși Hitler a susținut că este creatorul svasticii, simbolul mistic originează cu 5.000 de ani în urmă, în India. Era un semn al norocului pentru hinduși, însă pentru naziști era simbolul mândriei ariene. Al doilea cel mai puternic lider nazist era Himmler – făuritorul soluției finale. El era convins că zorii gloriei națiunii

germane se întorc datorită superiorității zeităților din nordul Europei. Germanii trebuie să redescopere zeii și ritualurile păgâne germane ancestrale, care vor înlocui creștinismul. „Miresele nu mai aveau voie să poarte vâl pe față, ci crenguțele copacilor din pădure, pentru că sunt generatoare de putere.”¹⁷ Elitele naziste se întâlneau în secret în castelele germane sub numele de cod „Soarele negru/întunecat”. S-a inspirat Himmler, la fel ca Hitler, din Apocalipsa? Cei doi corifei o considerau o carte profetică destinată împlinirii promisiunii epocii de aur naziste, și nu cu referire la Isus Hristos și la urmașii lui. Mișcarea ezoterică nazistă „Soarele negru” este inspirată de pecetea a șasea din Apocalipsa 6:12-17? Himmler previziona o Apocalipsă iminentă, în urma căreia națiunea germană va ieși victorioasă.¹⁸

Hitler era un cititor vorace. Lectura sa nu era academică, pentru iluminare, ci pentru validarea preconcepțiilor pe care le avea. Hitler a fost influențat determinant de trei personalități care respingeau ideea de bine și rău și de Ființă Supremă: Arthur Schopenhauer, Richard Wagner și Friedrich Nietzsche. Din gândirea celor trei a împrumutat filozofia pe care o propaga: preamărirea războiului, credința că rasa ariană este superioară, slăbiciunea creștinismului și respingerea democrației.¹⁹ Deși era împotriva antisemitismului și nazismului, Friedrich Nietzsche devenise un simbol iconic al lui Hitler, scrierile sale fiind așezate pe soclul filosofiei naziste. El a fost cel care a lansat teoria rasei superioare care va conduce lumea prin întoarcerea în vremurile când uriașii ancestrali conduceau lumea (vezi Geneza 6:4). Cu planurile validate, Hitler s-a pregătit să trezească națiunea teutonică germană din cenușa istoriei. În realitate, complicele partidului nazist a fost sora

Pictură a lui Hitler de Albert Reich

lui Nietzsche, care a modificat grosolan scrierile acestuia și a conceput noi scrisori care să se plieze cu filozofia noului partid. Tânărul sărac și frustrat Hitler ascultase de zeci de ori unele piese ale lui Wagner. Partiturile sale glorificau zeii, eroii și mitologia germană, luptele lor titanice, superioritatea lor, făcând mulțimea germană să se simtă ca o comunitate religioasă. Muzica lui Wagner transmitea: „Ein volk, ein Reich, ein Fuehrer” – „Un popor, o împărăție, un conducător”.²⁰ La fel ca Hitler, Wagner gândea că evreii vor să ia banii oamenilor ca în cele din urmă să controleze lumea. Așadar, Wagner a compus muzica închinată unui Mesia al națiunii germane. Hitler s-a identificat din mitologia germană cu zeul păgân Odin, care era înzestrat cu puteri magice deosebite. Dintr-un om fără căpătâi, un laș și un frustrat, Hitler și-a construit falsa imagine a salvatorului. Când se afla în starea aceasta, muzica lui Wagner, pe care o asculta în Viena, îl transpunea într-o stare de extaz. Hitler era convins că providența prevala în fața realității și era cea care îi conducea toate deciziile. Numeroase decizii care vizau frontul nu s-au bazat pe știința militară, ci pe acest fenomen supranatural despre care el credea că este un semn profetic al chemării lui.²¹ Hitler era obsedat să intre în posesia Sfintei Sulițe. Sfânta Suliță ar fi aparținut unui centurion roman orb, Longinus, care ar fi înfipt-o între coastele Mântuitorului pentru a verifica dacă este mort. Din moment ce în secolul al IX-lea Charlemagne pretindea că sulița, care făcea parte din trezoreria regală a Sfântului Imperiu Roman, aparținea lui Longinus, dacă Hitler ar fi intrat în posesia ei, atunci putea susține că el este Alesul și putea înlocui înlocuirea creștinismului cu noua religie.²² Cu ajutorul ei, putea cuceri întreaga lume.

Propaganda era un instrument pivotal în realizarea planurilor sale mesianice. Hitler avea un profesor de speech și un fotograf personal, care știa cum să-l immortalizeze în scop propagandistic. Propaganda a fost cheia hipnotizării maselor, fără de care ideea de salvare națională ar fi fost nulă.²³ Iată ce nota Joseph Goebbels în jurnalul său: „Îl iubesc pe Hitler... Accept acest om de foc ca pe liderul meu. Mă plec în fața superiorității sale și recunosc geniul său politic... o armonie minunată de gesturi, expresii faciale și cuvinte rostite. Un motivator înăscut! Cu el putem cuceri lumea!”²⁴ Hitler îl înlocuia pe Mesia, care părăsise poporul german în timpul Primului Război Mondial. „Partidul este biserica mea. Consider că Îl slujesc pe Domnul dacă îmi eliberez poporul din lanțurile sclaviei”, declara același Goebbels.²⁵ Presa și radioul au fost de o importanță vitală pentru propaganda nazistă. Naziștii au lansat un program guvernamental prin care ofereau populației

HITLER A FOST INFLUENȚAT DE TREI PERSONALITĂȚI CARE RESPINGEAU IDEEA DE BINE ȘI RĂU ȘI DE FIINȚĂ SUPREMĂ: ARTHUR SCHOPENHAUER, RICHARD WAGNER ȘI FRIEDRICH NIETZSCHE.

**HITLER MISTI-
FICASE ÎNVĂȚĂ-
TURILE BIBLIEI
ÎN AȘA FEL ÎNCÂT
AFIRMA CĂ HRIS-
TOS ȘI-A VĂRSAT
SÂNGELE DOAR
PENTRU GER-
MANI, NU PENTRU
ÎNTREAGA LUME.**

aparate de radio gratis. Între 1933 și 1954 au fost lansate 1.100 filme documentare de propagandă. Într-unul dintre ele – „Steagul însângerat”, Hitler folosește sângele său, la fel ca Hristos, pentru a conduce națiunea germană pe genunchi, în rugăciune. Hitler mistificase învățăturile Bibliei în așa fel încât afirma că Hristos și-a vărsat sângele doar pentru germani, nu pentru întreaga lume. Evreii, țigani, minoritățile religioase și oponenții politici au fost înfierăți și trebuiau eliminați. Cu sabia lui Damocles deasupra capului, în vara lui 1944, aproape de încheierea războiului, Goebbels implora cu disperare: „Trebuie să ne întoarcem privirea de la zeii falși și să-l preamărim pe Hitler... Nu știm ce va face având în vedere situația de pe front, dar noi credem în el.”²⁶ Liderii naștiți în focați au crezut până în ultima clipă că Mesia Hitler va inaugura triumfal mileniul german pe întregul pământ. În schimb, liderul i-a dus la ruină în doar doisprezece ani.

Complexul Mesia în persoana a doi lideri religioși

Vom prezenta pe scurt și două studii de caz ale unor lideri religioși care au suferit de acest sindrom: Jim Jones și David Koresh.

Jim Jones a fost un lider sectar american și un ucigaș în masă care a condus mișcarea Templul Popoarelor între 1955 și 1978. Inițial hirotonit ca pastor pentecostal, cu timpul s-a disociat de creștinismul tradițional și a început să promoveze o formă de anticapitalism numită „socialism apostolic” și să pretindă că deține natură divină. Jones a început să-i controleze din ce în ce mai strict pe adepții săi din Templul Popoarelor, care

ajunseseră, la apogeu, la un număr de 3.000 de membri.

Jim Jones și-a întemeiat o colonie în Guyana – Jonestown, unde aproape 1.000 de discipoli au fost convinși să ingereze otrăvă. Cuvintele lor erau legea vieții și a morții. Jones se autoproclama „A doua venire” și „ultimul umanitarist și socialist al lumii”, în timp ce David Koresh,botezat adventist în 1979 și exclus doi ani mai târziu din cauza vederilor sale fanatice, se autoproclama „Mielul lui Dumnezeu”, „Noul Cir” și „profetul zilelor de pe urmă”. Deși inițial se considerau canalele vocii lui Dumnezeu, ulterior aceștia credeau că sunt Însuși Dumnezeu. Se spune că David, care era atât de rușinos pe cât de obraznic era Jones, memorase Noul Testament pe de rost până la vârsta de 12 ani.²⁷ În istoria recentă este cunoscut „Asediul asupra davidienilor de la Waco/Texas”. Se întâmpla în 1993 ca agenții federale să ia cu asalt ferma sectei davidienilor timp de 51 de zile. Din nefericire, din cauza minării excesive a fermei la îndemnul lui Koresh, au murit 76 de persoane din ambele tabere, dintre care 21 de copii.

Scurtă concluzie

Studiul capitolului 53 din Isaia așază cu picioarele pe pământ pe oricine are tendințe mesianice. Și dacă vrea cineva să semene cu Mesia, să imite comportamentul Său față de dușmani în viața de zi cu zi. ■

¹ Simon Sebag Montefiore, *Ierusalim. Biografia unui oraș* (București: Trei, 2012), 386–387.

² *Ibid.*, 387–388.

³ *Ibid.*, 249–250.

⁴ *Ibid.*, 435.

⁵ *Ibid.*, 466.

⁶ *Ibid.*, 410.

⁷ <https://adevarul.ro/stiri-locale/suceava/sucevaul-care-pretinde-ca-este-urmasul-lui-2167853.html>, accesat astăzi, 19.09.2024.

⁸ Simon Sebag Montefiore, *Op. cit.*, 411.

⁹ *Ibid.*, 436.

¹⁰ *Ibid.*, 450.

¹¹ *Ibid.*, 10.

¹² Carol Mckinley Harris, *The Nazi „Church”: Nazism as Ersatzreligion*, University of Denver, Digital Commons,

Electronic Thesis and Dissertations, 4.

¹³ *Ibid.*, 7.

¹⁴ *Ibid.*, 13.

¹⁵ *Ibid.*, 16.

¹⁶ *Ibid.*, 11.

¹⁷ *Ibid.*, 28–29.

¹⁸ *Ibid.*, 30.

¹⁹ *Ibid.*, 14.

²⁰ *Ibid.*, 18.

²¹ *Ibid.*, 24.

²² *Ibid.*, 26.

²³ *Ibid.*, 32.

²⁴ *Ibid.*, 32.

²⁵ *Ibid.*, 33.

²⁶ *Ibid.*, 38.

²⁷ Los Angeles Times, 23 aprilie 1993, <https://www.latimes.com/archives/la-xpm-1993-04-23-mn-26358-story.html>, accesat astăzi, 17.11.2021.

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, pastor în Conferința Muntenia

RIDICAȚI-VĂ OCHII!

Privind în sus, psalmistul David a citit solia clară a aștrilor, pe care ar trebui să o intercepteze orice muritor: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Psalmii 19:1). Această contemplare trebuie să conducă la umilință, așa cum a fost experiența lui: „Când privesc cerurile, lucrarea mâinilor Tale, luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: «Ce este omul, ca să Te gândești la el, și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?»” (8:3,4).

Dar nu toți gândesc și simt așa. Bolta cerească i-a condus pe mulți, în toate vremurile, la idolatrie și la magie. De aceea avertismentul pe care Moise li l-a dat copiilor lui Israel: „Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer și văzând soarele, luna și stelele, toată oștirea cerurilor, să fii târât să te închini înaintea lor și să le slujești, căci acestea sunt lucruri pe care Domnul, Dumnezeul tău, le-a făcut și le-a împărțit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg” (Deuteronomul 4:19). Aștrii ne pot folosi pentru orientare, pentru meditație, dar în niciun caz pentru adorare. Ei sunt lucruri create de Dumnezeu, cum a zis Moise.

Dumnezeu dorește ca oamenii să privească la acești giganți astronomici, pentru a-și putea înțelege micimea, nimicnicia, neștiința. M-a impresionat profund ce a zis Waldo Emerson, citat de H. M. S. Richards în cartea *Look to the Stars/Priviți la stele* (Washington, D.C., 1964, p. 8): „Dacă stelele ar apărea numai într-o noapte în o mie de ani, cum ar crede oamenii, ar adora și ar păstra pentru multe generații amintirea cetății lui Dumnezeu care a fost arătată!” Apoi continuă H. M. S. Richards: „Da, dacă cerurile ar fi cuprinse de flăcări numai o noapte în o mie de ani, întregul neam omenesc ar aștepta și ar veghea în noaptea aceea și le-ar spune lucrul acesta generațiilor următoare. Dar noi putem vedea stelele în fiecare noapte senină. De ce să nu acceptăm invitația lui Dumnezeu și să ne ridicăm ochii, uitându-ne după giuvaiere stelare ca Sirius, Arcturus, Spica, Capella, Vega, Altair, Antares, Regulus, Castor, Pollux, Betelgeuse, Rigel și multe altele!”

Avram îmbătrânea și nu avea niciun copil, deși Domnul îi promisese că „va face din el un neam mare” (Geneza 12:2). Dar Domnul a repetat făgăduința: „Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: «Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.» Și i-a zis: «Așa va fi sămânța ta.» Avram L-a crezut pe Domnul și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (15:5,6). Pen-

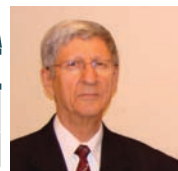
tru cine gândește sănătos și serios, astronomia Îl descoperă pe Creator: „Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui că una nu lipsește” (Isaia 40:26). Ascultați-l pe Isaac Newton, renumitul astronom, fizician și matematician englez (1643–1727): „Acest minunat aranjament al soarelui, planetelor și cometelor nu poate fi decât opera unei Ființe atotputernice și inteligente.”

E trist și ciudat că foarte mulți oameni privesc încremeniți în jos, spre pământ; nu-i interesează altă lume, altă viață, se mulțumesc cu acum și aici. Asupra altora însă, privirea în sus are efecte salvatoare. Iată-l pe împăratul babilonian Nebucadnețar: „După trecerea vremii sorocite, eu, Nebucadnețar, am ridicat ochii spre cer și mi-a venit mîntea la loc. L-am binecuvântat pe Cel Preaînalt, L-am laudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic, Acela a cărui stăpânire este veșnică și a cărui împărăție dănuie din neam în neam” (Daniel 4:34).

Mântuitorul obișnuia uneori să privească în sus când Se ruga. Iată-l la mormântul lui Lazăr: „Isus a ridicat ochii în sus și a zis: «Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți, dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis!»” (Ioan 11:41,42) La fel, când a rostit cea mai lungă rugăciune a Sa raportată în evanghelii, numită rugăciunea de mijlocire: „După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăvește-L pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine!»” (Ioan 17:1).

Să ne ridicăm și noi ochii spre cer și să zicem: „Tată, a sosit ceasul! Trimite-L pe Fiul Tău din nou! Îl așteptăm cu dor!” Pentru că așa ne-a învățat El: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie!” (Luca 21:28). Dar mai ales Marele nostru Izbăvitor. A Lui să fie slava în veci de veci! Amin! ■

**IZBĂVIREA
SE APROPIE
ȘTEFAN
RADU**

„ACEST MINUNAT
ARANJAMENT AL
SOARELUI, PLANE-
TELOR ȘI COME-
TELOR NU POATE
FI DECÂT OPERA
UNEI FIINȚE ATOT-
PUTERNICE ȘI
INTELIGENTE.”
– ISAAC NEWTON

Pastor Ștefan Radu

ADVENTISMUL ÎNTRE DESĂVÂRSIREA BIBLICĂ ȘI PERFECTIONISMUL UMAN (II)

DESĂVÂRSIREA
DESCRIE O
RELAȚIE DINAMICĂ CU
DUMNEZEU, ÎN
CADRUL LEGĂMÂNTULUI – O
RELAȚIE DEFINITĂ PRINTR-O
LOIALITATE
DEPLINĂ FAȚĂ
DE EL ȘI EXPRIMATĂ PRIN
ASCULTAREA
DE LEGEA SA.

Introducere

În articolul anterior¹ am început să explorăm conceptul desăvârșirii din perspectivă biblică. Am descoperit că, la creație, Dumnezeu a pus chipul Său (*imago Dei*) în ființa umană. Odată cu intrarea păcatului în lume, chipul divin a fost desfigurată, însă nu a fost șters. Din dragoste pentru noi, Dumnezeu L-a trimis pe Isus Hristos pentru a ne restaura. Întrucât desăvârșirea este strâns legată de planul divin, am analizat termenii care reflectă acest concept în Vechiul Testament. Atunci când este folosit în legătură cu oamenii, desăvârșirea descrie o relație dinamică cu Dumnezeu, în cadrul legământului – o relație definită printr-o loialitate deplină față de El și exprimată prin ascultarea de legea Sa. În articolul de față ne vom îndrepta atenția către desăvârșire, așa cum este ea prezentată în Noul Testament.

Desăvârșirea divină în Noul Testament

În Noul Testament, termeni precum *teleioō* („a completa, a desăvârși, a aduce la împlinire”), *teleios* („desăvârșit, matur, pe deplin dezvoltat”), *epiteleō* („a termina, a completa, a împlini”), *teleiotēs* („desăvârșire, deplinătate, maturitate”) sau *amōmos* („fără cusur, nepătat”) sunt cel mai frecvent folosiți pentru a exprima conceptul desăvârșirii.² Unele dintre aceste ocurențe se referă la Dumnezeu. Probabil cea mai cunoscută este cea din Matei 5:48: „Voi fiți deci desăvârșiți [*teleios*], după cum și Tatăl vostru ceresc este desăvârșit [*teleios*].” În contextul pasajului din Matei 5:43-48, Dumnezeu este milostiv și plin de compasiune (cf. Luca 6:36), manifestând bunătate și față de cei răi, și față de cei buni, fără discriminare (Matei 5:45). Această bunătate iubitoare exprimă desăvârșirea lui Dumnezeu. El oferă un exemplu pentru urmașii Săi, care trebuie să imite această bunătate – nu normele sociale – în relația lor cu ceilalți (Matei 5:46-47). Adevărații urmași ai lui Dumnezeu privesc dincolo de regulile de conduită, orientându-se după caracterul Său.

Conceptul desăvârșirii apare, de asemenea, în legătură cu Isus și cu activitatea Sa, atât în Ioan, cât și în Evrei. În timpul misiunii Sale pământești, Isus a declarat că hrana Sa era să facă voia lui Dumnezeu și, după cum a afirmat, „să împlinesc [*teleioō*] lucrarea Lui” (Ioan 4:34). Misiunea Sa a fost realizată prin săvârșirea lucrărilor „pe care Mi le-a dat Tatăl să le împlinesc [*teleioō*]” (Ioan 5:36). Chiar înainte de răstignirea Sa, Hristos a declarat că L-a slăvit pe Tatăl prin faptul că a „împlinit lucrarea” (Ioan 17:4) ce I-a fost încredințată.³

În cartea Evrei, conceptul apare de patru ori cu referire la Isus. Dumnezeu a ales „să-L desăvârșească [*teleioō*] prin suferințe” pe Hristos (Evrei 2:10). Prin utilizarea pluralului („suferințe”), autorul le amintește cititorilor că Hristos „a învățat ascultarea prin ceea ce a suferit” (Evrei 5:8). Aceste suferințe au culminat cu moartea lui Hristos. Și, „după ce a fost făcut desăvârșit [*teleioō*], Isus „S-a făcut pentru toți cei ce ascultă de El sursa unei mântuiri veșnice” (Evrei 5:9). Isus este prezentat ca „Întemeietorul și Desăvârșitorul [*teleiotēs*] credinței” (Evrei 12:2). Moartea lui Hristos a fost mijlocul prin care „să-l nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul” (Evrei 2:14). În Evrei 7:28, autorul pune desăvârșirea lui Hristos în legătură cu inaugurarea Sa ca Mare-Preot, Fiul „care a fost făcut desăvârșit [*teleioō*] pe vecie”. În calitatea Sa de Mare-Preot divino-uman, Isus mijlocește pentru mântuirea urmașilor Săi (Evrei 2:14-18; 4:14-16).

Utilizarea termenului *teleioō* în dreptul lui Isus nu implică vreo imperfecțiune morală sau etică, deoarece Isus a fost „fără păcat” (Evrei 4:15) și „fără pată [*amōmos*]” (Evrei 9:14; cf. 1 Petru 1:19).⁴ Hristos a avut o relație filială cu Dumnezeu în timpul întrupării (Evrei 3:6; 5:8), ceea ce ne arată că El a învățat, ca un Fiul, să Se supună disciplinei (Evrei 5:7-8) și voii Tatălui Său (Evrei 10:5-10).⁵ Cu toate acestea, învățarea Sa nu a fost de la neascultare la ascultare; dimpotrivă, El S-a supus în mod desăvârșit lui Dumnezeu și I-a fost ascultător până la moarte (Evrei 5:7).⁶

Termenul *teleioō*, aplicat în dreptul lui Hristos, Se referă la această experiență dinamică a supunerii loiale (Evrei 2:13; 3:2). Astfel, El inaugurează experiența credinței umane și o desăvârșește (Evrei 12:2). În plus, după ce Hristos a fost făcut desăvârșit (Evrei 7:28), El a fost întronat ca Fiul împărațesc al lui Dumnezeu, inaugurând lucrarea Sa cerească.⁷ Datorită lucrării Sale pământești și cerești, Hristos este calificat „să-i mântuiască în chip desăvârșit [*pantelēs*] pe cei care se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25), reparând ruptura relațională dintre Dumnezeu și oameni și restaurând astfel aspectul relațional al *imago Dei*.

Desăvârșirea umană în evangheliu

În ceea ce-i privește pe oameni, dorința exprimată de Hristos în Matei 5:48 eclipsează toate celelalte ocurențe ale conceptului. În contextul său din prima parte a versetului 48, *teleios* se concentrează pe dragoste ca orientare fundamentală a vieții.⁸ Această orientare nu este statică sau fixă, ci deschisă spre orizonturi noi și mai largi. Când Isus i-a spus unui tânăr bogat: „Dacă vrei să fii desăvârșit [*teleios*], du-te, vinde... dă... urmează-Mă” (Matei 19:21), El i-a arătat că desăvârșirea trecea dincolo de interpretarea fixă a principiilor divine pe care o avea acesta. Desăvârșirea putea fi descoperită în ucenicie.⁹

Numai în unitate cu Isus, ucenicii pot fi una „în chip desăvârșit [*teleioō*]” (Ioan 17:23). Manifestarea dragostei divine în viața unei persoane este o experiență practică, implicând ascultarea de lege (Ioan 14:15,21; 15:10,12; 1 Ioan 2:3-4; 3:22-24), conducând la desăvârșire „în cel care păzește Cuvântul Lui, dragostea lui Dumnezeu a ajuns cu adevărat desăvârșită [*teleioō*]” (1 Ioan 2:5; cf. 4:12, 16-17). Relația de dragoste cu Dumnezeu și cu ceilalți oameni duce la încredere în ziua judecării. Nu există frică de judecată, deoarece „dragostea desăvârșită [*teleios*] izgonește frica... cine se teme n-a ajuns desăvârșit [*teleioō*] în dragoste” (1 Ioan 4:18).

Desăvârșirea umană în epistolele lui Pavel

În epistolele pauline, termenii care reflectă conceptul desăvârșirii desemnează maturitatea spirituală. Pavel îi numește maturi (*teleios*) pe cei care discern în mod spiritual înțelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 2:6). Ei manifestă o gândire matură (*teleios*), spre deosebire de una copilărească (1 Corinteni 14:20). Mai mult, ei înlătură „orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind [*epiteleoō*] sfințirea în teamă de Dumnezeu” (2 Co-

rinteni 7:1 GBV2001). Transformarea începută de Duhul Sfânt continuă sub îndrumarea Sa, fără a încerca să o ducă la capăt prin efort uman, așa cum făceau unii din Galatia (Galateni 3:3).

Planul lui Dumnezeu pentru noi este „să fim sfinți și fără vină [*amōmos*] înaintea Lui, în dragoste” (Efeseni 1:4 NTR). A fi fără vină este posibil doar în Hristos (Efeseni 1:4) și conform exemplului Său. Hristos este capabil să schimbe orientarea interioară a omului dinspre păcat spre dreptate, restaurând aspectul structural al *imago Dei*. Unitatea exemplară a credinței și a cunoașterii pe care o putem vedea la Hristos trebuie să fie urmărită și de comunitatea credincioșilor de pe pământ... „până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la omul matur [*teleios*], la măsura staturii plinătății” lui Isus Hristos (Efeseni 4:13 NTR). Hristos pregătește biserica pentru a „fi sfântă și fără cusur [*amōmos*]” (Efeseni 5:27 GBV2001; cf. Iuda 24). Deși aceasta are o orientare aparent escatologică, desăvârșirea bisericii are și o dimensiune prezentă.¹⁰ Trebuie remarcat că, pentru credincioși, maturitatea prezentă și cea viitoare rezultă din lucrarea lui Dumnezeu în viața lor. După cum observă Pavel în Filipeni 1:6, „Acela care a început în voi o lucrare bună o va desăvârși [*epiteleoō*] până în ziua lui Hristos Isus”. În timp ce „Dumnezeu este Cel ce lucrează în voi și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere” (Filipeni 2:13 NTR), credincioșii trebuie să ducă „până la capăt” mântuirea lor prezentă (Filipeni 2:12), astfel încât să fie „fără vină [*amemptos*] și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără cusur [*amōmos*] în mijlocul unei generații corupte și pervertite” (Filipeni 2:15 NTR; cf. Coloseni 4:12). În acest proces al desăvârșirii – sau al sfințirii – urmașilor Săi, Hristos restaurează aspectul funcțional al *imago Dei*.

Există un echilibru delicat între acțiunea divină și răspunsul uman. Exemplul lui Pavel este elocvent. Pe de o parte, el se descrie ca fiind „fără vină [*amemptos*]” (Filipeni 3:6 NTR). Deși aceasta pare să reprezinte o viață completă și desăvârșită, trăită în cadrul legământului, Pavel recunoaște că aceasta este „o dreptate a mea, care vine din Lege” (Filipeni 3:9 NTR). Totuși, el renunță la această dreptate și consideră „totul ca o pierdere, față de valoarea nespuse de mare a cunoașterii lui Hristos Isus” (Filipeni 3:8). El mai scrie: „Nu că am obținut deja premiul sau că am ajuns deja desăvârșit [*teleioō*]” (Filipeni 3:12 GBV2001).

**MATURITATE
SPIRITUALA
DAN-ADRIAN
PETRE**

**REFLECTÂND
PRINCIPIUL SU-
PREM AL DRA-
GOSTEI, CARE
ESTE CARACTERUL
LUI DUMNEZEU
(1 IOAN 4:8,16) ȘI
BAZA LEGII SALE
(MATEI 22:37-40),
DESĂVÂRȘIREA
SE GĂSEȘTE
ÎN UCENICIE.**

A ajunge desăvârșit se referă la atingerea scopului său – adică obținerea cunoașterii escatologice depline a lui Hristos.¹¹ Pavel era dispus să înainteze către această țintă (Filipeni 3:12). Definiția desăvârșirii pentru Pavel este o creștere continuă în cunoașterea experimentală și personală a lui Hristos. Incluzându-se pe sine printre cei maturi (*teleios*), Pavel își îndeamnă destinatarii să gândească la fel (Filipeni 3:15). Misiunea lui de proclamare, de avertizare și de învățare urmărește „să înfățișeze pe fiecare om desăvârșit [*teleios*] în Hristos” (Coloseni 1:28; cf. 1 Tesaloniceni 2:19-20; 5:23). Maturitatea este astfel orientată spre viitor, dar este și prezentă. Ea presupune apartenența la Hristos și o asemănare tot mai profundă cu El în dragoste, „care este legătura desăvârșirii [*teleiotēs*]” (Coloseni 3:14). Această dragoste este un angajament loial „de prezență și susținere reciprocă în călătoria spre hristoformitate”.¹²

Cartea Evrei prezintă aceeași dinamică „deja/nu încă”. Prin sacrificiul Său fără pată, Hristos „i-a făcut desăvârșiți [*teleioō*] pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:14 EDC100). Creștinii sunt îndemnați să rămână credincioși și să persevereze¹³ în relația lor actuală cu Hristos. Prin Hristos, aspectul funcțional al *imago Dei* este restaurat în credincioși, iar aceștia pot merge „către maturitate [*teleiotēs*]” (Evrei 6:1). Așadar, credincioșii nu sunt încă desăvârșiți, ci se află în procesul de a deveni maturi.¹⁴ Totuși maturitatea (*teleioi*) din Evrei 5:14 nu este doar „un ideal sau un scop îndepărtat, ci norma așteptată de la un credincios”,¹⁵ așa cum indică Evrei 11. Credința persoanelor de aici dezvăluie o relație matură de ascultare deplină față de Dumnezeu (cf. Iacov 2:22). Norma așteptată de la credincioșii din trecut este aceeași pentru cei din prezent. Numai prin harul și mila Sa „Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârșire [*teleioō*] fără noi” (Evrei 11:40, EDC100). Astfel, împlinirea desăvârșirii escatologice planificate de

Dumnezeu (fie la prima, fie la a doua venire a lui Hristos) nu este rezultatul performanței umane, ci o expresie a harului divin (cf. Efeseni 5:26-27; Apocalipsa 19:8).

Desăvârșirea umană în Apocalipsa

În cartea Apocalipsa, ultima generație, simbolizată de cei 144.000, este descrisă ca fiind „fără vină [*amōmos*]” în Apocalipsa 14:5, asemenea Mielului pe care Îl urmează (cf. Evrei 9:14; 1 Petru 1:19).¹⁶ Precum credincioșii Vechiului Testament, care umblau fără vină cu Dumnezeu (Geneza 6:9; 17:1), acest grup Îi este loial lui Hristos, urmându-L oriunde merge (Apocalipsa 14:4). Ei și-au spălat hainele – un simbol al faptelor bune (Apocalipsa 19:8) – „în sângele Mielului” (Apocalipsa 7:14) și, astfel, pot sta înaintea tronului lui Dumnezeu (Apocalipsa 7:15). Realizarea promisiunii escatologice este posibilă prin sacrificiul lui Hristos, nu prin efortul uman. Aceasta nu sugerează pasivitate în rândul urmașilor Lui; dimpotrivă, ei își demonstrează loialitatea și își păstrează credincioșia față de Dumnezeu, chiar și în fața pierderilor personale (Apocalipsa 7:14-17). Chiar dacă Dumnezeu poate conduce ultima generație „prin locuri în care nimeni nu a mai fost înainte” – implicând astfel noi experiențe ce duc la o creștere în credință –, credința ultimei generații are aceeași esență ca cea a generațiilor anterioare.¹⁷

Concluzie

În Noul Testament, desăvârșirea lui Dumnezeu se referă la manifestarea bunătății Sale iubitoare față de poporul Său. În viața și moartea Sa, Hristos a ascultat de Dumnezeu prin credință, deschizând calea spre desăvârșire pentru fiecare ființă umană. Astfel, desăvârșirea este o supunere plină de dragoste și loialitate față de Dumnezeu ca orientare principală a vieții. Reflectând principiul suprem al dragostei, care este caracterul lui Dumnezeu (1 Ioan 4:8,16) și baza legii Sale (Matei 22:37-40), desăvârșirea se găsește în ucenicie. Cei care rămân în Dumnezeu îi iubesc pe semenii lor, demonstrând astfel maturitatea lor spirituală. Această maturitate este o creștere continuă în cunoașterea personală și practică a lui Hristos. Ea este caracterizată de o dinamică „deja/nu încă”. Această dinamică are dimensiuni trecute, prezente și viitoare. Prin sacrificiul lui Hristos, toți cei care L-au ales au fost făcuți desăvârșiți. Scriptura îi îndeamnă să persevereze în relația lor de credincioșie față de Hristos, întrucât maturitatea este standardul lui Dumnezeu pentru ei. În cele din urmă, împlinirea desăvârșirii escatologice a lui Dumnezeu nu este întemeiată pe efortul sau performanța umană, ci este o manifestare a harului divin, fiind posibilă exclusiv prin Hristos. Cu toate acestea, după cum vom descoperi în articolul următor, tendința de a muta accentul de la Hristos spre efortul uman este încă prezentă. ■

¹ Dan-Adrian Petre, „Adventismul între desăvârșirea biblică și perfecționismul uman (I)”, *Curierul Adventist*, ianuarie 2025, 28–30.

² Pentru detalii, vezi Frederick W. Danker et al., *Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, 3rd ed. (Chicago, IL: University of Chicago Press, 2000), s.v. „τέλειος”, „τελειόω”, „ἐπιτελέω”, „τελειότης”, „ἄμωμος”. Și alți termeni au sensul de „complet, desăvârșit, nepătat” în anumite contexte: *agathos* (Tit 2:10), *amemptos* (Luca 1:6; Filipeni 2:15; 3:6; 1 Tesaloniceni 3:13), *amemptōs* (1 Tesaloniceni 2:10; 5:23), *amōmētos* (2 Petru 3:14), *anēglētōs* (1 Corinteni 1:8; Coloseni 1:22), *katartisis* (2 Corinteni 13:9), *katartizō* (Luca 6:40, 1 Corinteni 1:10; 2 Corinteni 13:11; Evrei 13:21; 1 Petru 5:10), *pantelēs* (Evrei 7:25), *plēroō* (Apocalipsa 3:2), *teleiōsis* (Evrei 7:11) sau *teleiōtēs* (Evrei 12:2). Cf. Opperwall, 3:764-765.

³ D. A. Carson, *The Gospel According to John*, Pillar New Testament Commentary (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1991), 557, observă că Hristos include în lucrarea Lui moartea, învierea și înălțarea Sa. Vezi și Luca 13:32, care presupune că moartea lui Hristos este legată de finalizarea lucrării Sale („a treia zi voi sfârși [teleiōō]”).

⁴ John Scholer, *Proleptic Priests: Priesthood in the Epistle to the Hebrews*, Journal for the Study of the New Testament Supplement Series 49 (Sheffield: Sheffield Academic Press, 1991), 187–188.

⁵ Félix H. Cortez, *Within the Veil: The Ascension of the Son in the Letter to the Hebrews*, Studies in Jewish and Christian Literature (Dallas, TX: Fontes, 2020), 179.

⁶ Gareth Lee Cockerill, *The Epistle to the Hebrews*, New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2012), 247–248.

⁷ David L. Allen, *Hebrews*, New American Commentary 35 (Nashville, TN: B&H, 2010), 329–331; Cockerill, 250; și Cortez, 216–217.

⁸ Donald A. Hagner, *Matthew 1–13*, Word Biblical Commentary 33A (Dallas, TX: Word, 1993), 135; W. D. Davies și Dale C. Allison Jr., *A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to Saint Matthew*, 3 vol., International Critical Commentary (1988-1997; retip., London: T&T Clark, 2003-2004), 1:562-563.

⁹ R. T. France, *The Gospel of Matthew*, New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2007), 735.

¹⁰ Markus Barth, *Ephesians: Introduction, Translation, and Commentary on Chapters 4–6*, Anchor Bible 34A (1974; retip., New Haven: Yale University Press, 2008), 628–629.

¹¹ Gordon D. Fee, *Paul's Letter to the Philippians*, New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1995), 344–345.

¹² Scot McKnight, *The Letter to the Colossians*, New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2018), 323.

¹³ Cortez, 300.

¹⁴ Harold W. Attridge, *The Epistle to the Hebrews: A Commentary on the Epistle to the Hebrews*, Hermeneia (Philadelphia, PA: Fortress Press, 1989), 162–163.

¹⁵ Cockerill, 262.

¹⁶ Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, 2nd ed. (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2009), 450.

¹⁷ Roy E. Gane, *The Sanctuary and Salvation: The Practical Significance of Christ's Sacrifice and Priesthood*, Seeds of Hope (Madrid: Safeliz, 2019), 302.

Dan-Adrian Petre este lector în cadrul Universității Adventus din Cernica.

la odihnă » » » » » »

EMANUEL PIȚURLEA (1952–2024)

Emanuel Pițurlea, al cincilea copil al pastorului Gheorghe Pițurlea, s-a născut în orașul Sighișoara la data de 24 august 1952.

Primii ani ai copilăriei i-a petrecut departe de familie, mama, Alexandrina, fiind bolnavă.

Când a revenit în familie s-a atașat mai greu de frații săi, dar căldura căminului familial l-a întărit și ajutat în multe probleme ale vieții.

Ajunge la maturitate și se căsătorește cu Anișoara Aelenei, căminul lor fiind binecuvântat cu doi copii, Luisa și Dragoș. Apoi este chemat în ogorul Evangheliei, unde lucrează cu dăruire în Conferința Moldova, în mai multe districte pastorale.

Primește o lovitură puternică prin decesul soției lui, răpusă de o boală nemiloasă. După mai mulți ani de văduvie se hotărăște să plece în înde-

părtata Australie, împreună cu copiii săi. Înainte de plecare este hirotonit ca pastor al Evangheliei în anul 2000.

În noua sa patrie, slujește ca pastor laic timp de șapte ani, iar apoi este pastorul Bisericii AZȘ de limbă română din Brisbane.

A fost un pastor activ în câștigarea de suflete și își vizita enoriașii, mai ales pe cei de vârstă a treia.

În toamna anului 2023 se pensionează, starea de sănătate i se înrăutățește, iar în data de 16 iulie 2024 își încheie alergarea pe acest pământ.

Copiii îi aduc trupul în țară și este depus în odihna pământului alături de soția sa, la Poienița (Pașcani), cu nădejdea reîntâlnirii în marea zi a învierii, nădejde prin care a încurajat multe inimi îndurerate și zdrobite.

Emanuel, Dumnezeu cu noi, familia lui de frați și surori în Domnul! ■

Mihail Ghe. Pițurlea

SĂ FACEM MISIUNE MONDIALĂ!

O SARCINĂ URIAȘĂ, DAR NU IMPOSIBILĂ

Când suntem puși față în față cu ultima însărcinare dată de Isus urmașilor Săi (Matei 28:18-20), ne gândim ce strategii ar trebui să aplicăm pentru a duce la îndeplinire o astfel de misiune uriașă. Avem în fața noastră provocările misiunii către popoare și grupuri etnice neevanghelizate și, deopotrivă, către națiunile occidentale secularizate. În ultimii ani, spiritualitatea neopăgână emergentă vine, la rândul ei, cu noi provocări și oportunități pentru demersurile noastre evangelistice.

Așadar, cum am putea ajunge la întreaga lume de pe planetă cu mesajul lui Isus? Sunt de părere că, mai presus de metode și tehnici, un pas extrem de important în acest proces este acela de a avea o înțelegere clară a misiunii pe care ne-a încredințat-o Isus. Scripturile arată că Isus a avut o viziune clară asupra misiunii Sale. În contextul întâlnirii pe care a avut-o cu Zacheu, Isus a ilustrat și apoi a afirmat cu claritate un aspect crucial al misiunii Sale. Și, din moment ce misiunea lui Isus este și misiunea noastră, vă invit să reflectăm la momentul în care Isus Se întâlnește față în față cu un colector de taxe.

ESTE DORINȚA SUPREMĂ A MÂNTUITORULUI NOSTRU ACEEA DE A AVEA ÎN MINE ȘI ÎN TINE UN PARTENER CARE SĂ FACĂ DIN MISIUNEA SA O REALITATE CONCRETĂ.

Declarația de misiune a lui Isus

Istoria lui Zacheu ilustrează și afirmă misiunea lui Isus. Vameșul avea o puternică dorință de a-L vedea pe Isus. Poate s-a gândit că Isus este singurul care poate să-i dea ceva ce banii nu au reușit niciodată. Așa că Zacheu a făcut un plan prin care să ajungă să-L vadă cu ochii lui pe Isus. În același timp însă, tot planul lui era să-și păstreze anonimul, să treacă neobservat, nevăzut de cineva. Simpla amestecare prin mulțime și încercarea de a-L vedea pe Isus de la distanță nu avea șanse de izbândă pentru că Zacheu era un om mărunț, mic de statură. Așa că i-a venit o idee: s-a gândit cam care este drumul pe care Isus avea să treacă, a fugit înainte și s-a urcat într-un sicomor. Zacheu nu știa care este declarația de misiune a lui Isus, așa că a crezut că a găsit modul ideal în care să-L vadă pe Isus și totuși să rămână nevăzut.

Zacheu credea că el căuta să-L vadă pe Isus, dar, în scurt timp, Îl vede pe Isus privind la el, strigându-l pe nume. Zacheu își dă seama instantaneu: *Nu eu Îl caut pe Isus, nu eu vreau să-L văd pe Isus, ci El este cel care mă caută, care vrea să mă vadă.* „Isus, când a ajuns la locul acela, Și-a ridicat ochii în sus și i-a zis: «Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta»” (Luca 19:5).

Ce ai spus, Isuse? Că *trebuie* să mă vizitezi? De ce „trebuie”? De ce în casa mea? Vrei să mă pedepsești pentru nedesăvârșirile mele, pentru greșelile pe care le-am făcut? Ce plan ai cu mine? Care este motivul real pentru care vrei să mă vezi și să intri în casa mea?

Când au văzut că Isus intră în casa unui vameș, oamenii au început să cârtească zicând: „A intrat să găzduiască la un om păcătos” (v. 7). Este cu totul remarcabil modul în care Isus Își încheie vizita, explicând imperativul misiunii Sale, acel „trebuie”. În declarația Sa de misiune, Domnul Hristos a afirmat că „Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (v. 10).

E ca și cum Isus ne-ar spune: Când vreți să vă dați cu părerea despre acțiunile Mele, încercați să vedeți totul în lumina misiunii Mele, a planului Meu de viață și de slujire, căci „am venit să caut și să mântuiesc”, nu să pedepsesc.

Declarația noastră de misiune

Astăzi, Isus îi invită pe urmașii Săi să se identifice cu declarația Sa de misiune. El caută parteneri de misiune care sunt gata să-și asume aceeași declarație de misiune. Este dorința supremă a Mântuitorului nostru aceea de a avea în mine și în tine un partener care să facă din misiunea Sa o realitate concretă. Oare cum ar arăta bisericile noastre dacă fiecare membru ar avea această declarație de misiune a lui Isus? Ce mediu s-ar crea, ce atmosferă s-ar simți în bisericile noastre? Cum s-ar raporta tinerii noștri la un astfel de cadru?

Din păcate, mulți tineri au impresia că prea adesea adulții și bătrânii bisericii iau în serios doar o parte din declarația de misiune a lui Isus – aceea de a găsi –, dar nu și pe cea de-a doua, aceea de a mântui, de a iubi și a te îngriji de cel pierdut, așa cum a făcut Isus. Dacă cineva urmărește statisticile bisericilor noastre, va ve-

dea că pierdem atât de mulți tineri, încât este clar că trebuie să schimbăm ceva. Trebuie să facem o reformă care să ne conducă spre declarația de misiune a lui Isus în întregul ei.

De-a lungul slujirii Sale, Isus a accentuat importanța iubirii, a iertării, a grijii manifestate față de cei răniți. Iată de ce Lui nu I-a fost rușine să Se amestece cu cei care erau considerați de societate drept păcătoși sau pierduți. Iată de ce El a ales să lase în stradă mulțimea care-L urma și să intre în casă la Zacheu, vameșul. Evanghelia după Luca nu notează nicio muștrare sau critică adusă de Isus în timp ce Se afla în casa păcătoșului de Zacheu. Isus i-a arătat acestuia dragoste și acceptare.

Când a privit la Isus, Zacheu a înțeles: „Isus nu are vreo agendă ascunsă, vreun alt plan decât acela de a mă ajuta și a mă salva.” Iar dragostea aceasta a lui Hristos nu doar l-a convertit pe Zacheu, ci i-a adus și reformă în viață, o transformare divină completă.

Ellen White a scris: „Hristos a venit pentru a aduce mântuirea aproape de toți. Pe crucea de pe Calvar, El a plătit prețul unei răscumpărări infinite pentru o lume pierdută. Negarea de Sine, sacrificiul de Sine, lucrarea Sa neegoistă, umilința Sa și, mai presus de toate, dăruirea vieții Sale, toate mărturisesc cât de profundă a fost dragostea Sa pentru omul căzut. El a venit pe pământ pentru a găsi și a mântui ce era pierdut. Misiunea Lui i-a avut în vedere pe păcătoșii de orice nivel, de orice limbă sau națiune. El a plătit prețul pentru toți, pentru a-i răscumpăra și a-i aduce în unire și împreună-simțire cu El. Nu i-a trecut cu vederea nici pe cei mai greșiți, nici pe cei mai păcătoși; eforturile Sale au fost îndreptate în special către aceia care aveau cel mai mult nevoie de mântuirea pe care El a venit să o aducă. Cu cât mai mare nevoia de reformă, cu atât mai mare interesul Lui, cu atât mai mare compasiunea Sa, cu atât mai intense eforturile Sale. Inima Sa plină de dragoste a fost răscolită până în străfunduri pentru aceia a căror stare era cea mai lipsită de speranță și pentru aceia care aveau cel mai mult nevoie de harul Său transformator.”¹

Viața lui Hristos demonstrează clar că schimbarea unei vieți se obține mult mai eficient prin dragostea manifestată decât prin predicare, confruntare sau critică. „Trebuie să ne așteptăm și să suportăm marile imperfecțiuni ale celor care sunt tineri și neexperimentați. Hristos ne-a îndemnat să căutăm să înălțăm un astfel de duh smerit și ne consideră responsabili dacă, prin purtarea noastră, îi conducem pe oameni la descurajare, disperare și ruină. Dacă nu cultivăm zilnic prețioasa plantă a dragostei, suntem în pericolul de a deveni înguști, lipsiți de compasiune, bigoți și critici, considerându-ne neprihăniți în condițiile în care suntem departe de a fi aprobați de Dumnezeu.”²

Bisericile calde, iubitoare, care se îngrijesc de oameni sunt locurile în care aceștia se simt acceptați, indiferent ce s-ar întâmpla. Acest fel de biserici sunt locurile în care oamenii vor să vină, în care vor să-și aducă prietenii și vecinii. Dacă, dincolo de aceasta, fiecare membru în parte este o persoană iubitoare, asemenea lui Hristos, atunci el sau ea va fi o mireasmă de viață spre viață pentru cei din jur.

Isus nu doar Și-a dat viața pentru păcătoși – El le-a slujit celor cu care S-a întâlnit, a răspuns nevoilor lor fizice, mintale, emoționale și spirituale. O mare parte din timpul Lui a fost alocată îngrijirii oamenilor și vindecării acestora. Da, ținta Sa finală a fost aceea de a-i mântui pe oameni, de a le da viața veșnică, însă Isus a știut că mântuirea este acceptată numai atunci când este oferită de către cineva care iubește, căruia îi pasă, care împlinește nevoi.

Angajamentul nostru

Să nu uităm niciodată declarația de misiune a lui Isus. Fie ca ea să devină și declarația noastră de misiune. Dacă luăm în serios ideea unei misiuni mondiale pentru Hristos, atunci El trebuie să ne fie exemplul.

Trebuie să manifestăm mai multă dragoste unii față de alții, mai multă dragoste față de cei care greșesc, față de tineri, față de vecini, față de cei care nu-L cunosc încă pe Hristos, mai multă dragoste față de Dumnezeu Însuși și față de Cuvântul Său, mai multă dragoste și acceptare a declarației Sale de misiune pentru lume.

Oamenii care experimentează dragostea lui Hristos nu au cum să nu-i iubească pe alții, nu au cum să nu le vorbească acestora despre Hristos (în cuvinte și în fapte). Să ne rugăm ca declarația de misiune a lui Hristos să fie și a noastră! Alături de declarația de misiune a lui Hristos, avem și făgăduința că El este cu noi până la sfârșitul veacului, pentru a binecuvânta eforturile făcute pentru un seceriș glorios. „Căci Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). ■

¹ Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 603, orig.

² *Ibidem*, p. 605.

**OAMENII CARE
EXPERIMENTEAZĂ
DRAGOSTEA LUI
HRISTOS NU AU
CUM SĂ NU-I IUBEASCĂ PE ALȚII, NU
AU CUM SĂ NU LE
VORBEASCĂ ACES-
TORA DESPRE HRIS-
TOS, ÎN CUVINTE ȘI
ÎN FAPTE.**

Artur Stele este vicepreședinte al Conferinței Generale .

BOTEZUL CORECT: ÎN NUMELE DOMNULUI SAU ÎN AL TRINITĂȚII?

În Faptele apostolilor 2:38 citim: „Pocățiți-vă; le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.”

În acest verset și în altele, Romani 6:3, Galateni 3:27, citim despre botezul în Numele lui Isus; doar în Matei 28:19 avem botezul în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Așadar, între cuvintele Domnului Isus din Matei și cele ale apostolilor este un contrast? Care este formula corectă de folosit la botez?

Noul Testament descrie mântuirea ca fiind lucrarea unitară a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt în segmente esențiale în importanță. Nu există mântuirea dacă lipsește lucrarea vreuneia dintre persoanele Divinității! Această lucrare unitară este descrisă în mai multe feluri. De exemplu, nu doar botezul se desfășoară în Numele lui Isus, ci mai toată acțiunea Bibliei. În Numele Său se

adună închinătorii, sunt alungați demonii, se fac minuni sau este dată mântuirea... și exemplele ar putea continua. Dar când Biblia vorbește despre aceste acțiuni făcute în Numele lui Isus, include toate realitățile descrise de Mântuitorul. Hristos ne spune că El a „venit în Numele Tatălui” (Ioan 5:43); că toate faptele Sale sunt făcute în Numele Tatălui (Ioan 10:25); că Fiul „nu face nimic de la sine” (Ioan 5:19) și că astfel „Tatăl este proslăvit” (Ioan 17:4). Isus Însuși ne spune care este dinamica relației Sale cu Tatăl, astfel: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el” (Ioan 14:23). Așadar, cine-L iubește și primește pe Isus automat Îl iubește și-L primește și pe Tatăl; nu în două acțiuni separate, consecutive, ci într-o singură acțiune.

Ca tabloul să fie complet, după cum Tatăl L-a trimis pe Isus, tot așa Îl trimite pe Duhul Sfânt, în

NOUL TESTAMENT DESCRIE MÂNTUIREA CA FIIND LUCRAREA UNITARĂ A TATĂLUI, A FIULUI ȘI A DUHULUI SFÂNT ÎN SEGMENTE ESENȚIALE ÎN IMPORTANȚĂ.

Numele lui Isus (Ioan 14:26), ca Isus să fie proslăvit prin Duhul Sfânt (Ioan 16:4). Isus îi asigură pe ucenici că va fi cu ei „în toate zilele” (Matei 28:20), iar această prezență universală este posibilă prin lucrarea Duhului Sfânt (Ioan 14:16). Așadar, cine Îl are pe Mângâietorul Îl are pe Fiul; și cine Îl are pe Fiul Îl are pe Tatăl – este o singură experiență, unică și instantanee. Prin urmare, biblic, dacă cineva afirmă că *Îl are pe Fiul*, această expresie încorporează toată teologia și realitatea expusă mai devreme.

Atât de unitară este lucrarea persoanelor Divinității, încât deseori aceeași acțiune ne este prezentată ca având autori diferiți. De exemplu, despre învierea lui Hristos, Biblia ne spune că „Dumnezeu a înviat pe acest Isus” (Faptele 2:32), că Duhul a făcut învierea (Romani 8:11), dar și că Isus Însuși Și-a reluat viața (Ioan 10:18). Astfel, la întrebarea cine L-a înviat pe Isus, Biblia răspunde simplu: Dumnezeu... iar acest răspuns include lucrarea Tatălui, a Duhului Sfânt și a Fiului. Nu este de mirare că atunci când Isus vorbește despre botez folosind formula trinitariană din Matei 28:19, spune ca acesta să se facă într-un anumit NUME – și aici avem un singular, adică un singular Nume: al Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.

Mesajul biblic este clar: „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” – așa ne spune Ioel cu referire la Yehova, sau Petru și Pavel cu referi-

re la Isus Hristos (Ioel 2:32, Faptele 2:21, Romani 10:13).

În concluzie, credincioșii care s-au botezat în Numele lui Hristos și-au mărturisit credința lor în Tatăl și în Duhul Sfânt, căci așa i-a învățat Isus. Expresia „în Numele lui Isus” cuprinde și lucrarea Tatălui, și a Duhului Sfânt. Astfel că formula botezului biblic, în forma ei completă sau prescurtată, descrie aceeași realitate a mântuirii, realizată de Divinitate – de Tatăl, de Fiul și de Duhul Sfânt:

- „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Faptele 2:38).
- Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? (Romani 6:3).
- Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos (Galateni 3:27).
- în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.
- mântuirea = lucrarea unitară a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt
- toată acțiunea Bibliei în Numele lui Isus
- venit în Numele Tatălui (Ioan 5:43)
- faptele în Numele Tatălui (Ioan 10:25)
- nu face nimic de la sine (Ioan 5:19)
- Tatăl este proslăvit (Ioan 17:4).
- Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el. (Ioan 14:23)
- Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu (Ioan 14:26).
- Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac (Ioan 14:16).
- Dumnezeu a înviat pe acest Isus (Faptele 2:32).
- Duhul Celui ce a înviat pe Isus (Romani 8:11).
- Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau... Am putere s-o dau și am putere s-o iau (Ioan 10:18).
- în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh (Matei 28:19).
- oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit (Ioel 2:32, Faptele 2:21, Romani 10:13).

Expresia „în Numele lui Isus” cuprinde și lucrarea Tatălui și a Duhului Sfânt. ■

**ADEVĂRUL
BIBLIC
GABRIEL
IȘVAN**

**CREDINCIOȘII CARE
S-AU BOTEZAT ÎN
NUMELE LUI HRIS-
TOS ȘI-AU MĂR-
TURISIT CREDINȚA
LOR ÎN TATĂL ȘI ÎN
DUHUL SFÂNT, CĂCI
AȘA I-A ÎNVĂȚAT
ISUS. EXPRESIA „ÎN
NUMELE LUI ISUS”
CUPRINDE ȘI LU-
CRAREA TATĂLUI, ȘI
A DUHULUI SFÂNT.**

Gabriel Ișvan , secretar, Conferința Muntenia

SĂ EXPERIMENTĂM PUTEREA CREDINȚEI!

ÎN GALA EROILOR LUI DUMNEZEU ESTE UN LOC ȘI PENTRU TINE

CREDINȚA ENERGIZEAZĂ ÎNTREAGA NOASTRĂ FIINȚĂ ȘI NE DĂ CURAJ. CREDINȚA RENAȘTE SPERANȚA NOASTRĂ. CREDINȚA CREDE ÎN FĂGĂDUINȚELE LUI DUMNEZEU. CREDINȚA ESTE VINDECARE.

În ultimii 25 de ani, cercetătorii au examinat mult mai de aproape relația dintre credință, la modul generic, și credința religioasă specifică. Credința are un impact pozitiv asupra sănătății noastre fizice, mintale și emoționale. Deși cercetarea continuă și nu avem încă toate răspunsurile, știm totuși că credința are un cuvânt de spus. Cunoscutele universități, instituții naționale de cercetare a sănătății publice sau organizații de sănătate finanțate privat ajung toate la concluzii similare. Un sistem puternic de credințe poate fi temelia unei sănătăți mai bune.

Iată două exemple specifice cu privire la impactul asupra vieții pe care l-ar putea avea o doză de spiritualitate:

Un sondaj realizat în California a arătat că cei care merg la biserică și participă la activități ale bisericii sunt mai puțin stresați cu privire la finanțe, sănătate sau alte îngrijorări cotidiene, în comparație cu oamenii catalogați ca neavând preocupări spirituale. Alte studii au arătat că spiritualitatea contribuie la reducerea sinuciderilor, a abuzului de alcool și droguri, a ratei criminalității și a divorțurilor.

Conform unui studiu realizat de Universitatea Columbia, femeile care au avut mame evlavioase au un risc de depresie cu 60% mai mic în următorii 10 ani decât femeile ale căror mame nu au fost atât de evlavioase. Un alt studiu a arătat că fetele care aparțin aceleiași confesii religioase ca mamele lor au un risc chiar mai mic, cu 71% mai mic, să treacă prin depresii, iar băieții și mai puțin (84%).¹ Așadar, ca rezultat al acestor studii și al multor altele studii similare, oamenii de știință ajung la concluzia că un puternic sistem de credințe poate fi temelia unei sănătăți mai bune.

Credința are un impact deosebit

Să analizăm credința biblică autentică: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Credința este aceea care privește mai departe, înainte, din moment ce este „încrederea neclintită în lucrurile nădăjduite”. În limba greacă, ideea transmisă este aceea a unei temelii, arătând astfel că

prin credință se înțelege chiar temelia vieților noastre. În același timp, credința este cea care privește în sus, din moment ce este o „încredințare despre lucrurile care nu se văd”.

Credința este asigurarea că, în cele din urmă, Dumnezeu ne va împlini toate visurile. Credința este aceea prin care credem că Dumnezeu ne va întări pentru a învinge orice obstacol până în ziua în care vom primi răsplata finală în Împărăția Sa veșnică.

Ellen White clarifică natura credinței religioase: „Credința este încrederea în Dumnezeu – a crede că El ne iubește și știe cel mai bine ce e spre binele nostru.”² Credința energizează întreaga noastră ființă și ne dă curaj. Credința renaște speranța noastră. Ea ne ridică ochii de la ceea ce este spre ceea ce poate fi. Credința crede în făgăduințele lui Dumnezeu și primește darurile lui Dumnezeu înainte ca ele să se materializeze. Credința este vindecare.

Galeria eroilor lui Dumnezeu

Aceasta este credința care i-a întărit pe eroii Vechiului Testament în confruntările cu circumstanțele provocatoare ale vieții lor și i-a făcut să rămână credincioși lui Dumnezeu. Abel, Enoh, Noe, Avraam, Iacov, Iosif, Moise și alți eroi din Evrei 11 au avut un lucru în comun – *credința* –, o credință care i-a susținut și i-a sprijinit de-a lungul vieții.

Evrei 11 enumeră o serie de eroi ai credinței pe parcursul mai multor veacuri. Numele lor sunt păstrate în galeria eroilor lui Dumnezeu. Surprinzător, primul exemplu din lista credinței este al unei persoane care moare. Nu regăsim aici nicio eliberare miraculoasă: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort” (Evrei 11:4). Scriptura ne spune că Abel fusese un om neprihănit, și totuși credința lui l-a dus la moarte. Dacă nu ar fi avut credință, atunci nu și-ar fi pierdut viața. Cain nu a avut credință și a trăit mai departe. Abel a avut credință și a murit. O astfel de situație le-ar putea părea stranie celor care au o înțelegere eronată asupra adevăratei credințe. Finalul credinței pe acest pământ nu este unul de tip hollywoodian. Însă adevărata credință rămâne.

Enoh este următorul în linia împărătească a credinței: „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11:5). Dacă Enoh nu ar fi avut credință, el ar fi murit. Enoh a avut credință și a trăit, în timp ce Abel, cu o credință de aceeași valoare, a murit. Acești vrednici eroi ai credinței din Evrei 11 ne arată cum să ne încredem în Dumnezeu. Enoh s-a încrezut în Dumnezeu în viață, Abel s-a încrezut în El în moarte.

Observați contrastul între Noe și Avraam: „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa” (Evrei 11:7). Credința lui Noe l-a condus să facă ceea ce a spus Dumnezeu, chiar dacă majoritatea lumii din vremea sa a crezut că e ridicol așa ceva. Noe a urmat ascultător instrucțiunile lui Dumnezeu. Timp de 120 de ani, el a construit arca, în ciuda faptului că nu se vedea nicio urmă de ploaie. Ei bine, aceasta este credință. Experiența lui Avraam este exact opusul: „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). Credința lui Avraam l-a făcut să renunțe la familia și patria sa pentru a se aventura în necunoscut.

Ce contrast! Abel a murit în credință, dar Enoh a supraviețuit prin credință. Noe a rămas pe loc, în credință, în timp ce Avraam s-a aventurat în necunoscut prin credință. Astfel de contraste continuă pe parcursul capitolului.

Sara a născut un copil la vârsta de 90 de ani. Mai târziu, Avraam a luat copilul, pe Isaac, acum un tânăr în putere, și au mers împreună pe muntele Moria, având poruncă de la Dumnezeu de a-l aduce ca jertfă. Dumnezeu a onorat credința lui Avraam și l-a lăsat pe fiul său în viață. Același Dumnezeu care a cerut acestor părinți să creadă că El le va da copilul dorit le-a cerut să creadă mai departe în El și atunci când le-a poruncit să-și sacrifice copilul.

Credința nu înseamnă să-I cerem lui Dumnezeu ce dorim, sperând că El ne va da asta. Ci credința este o încredere statornică în Dumnezeu, indiferent de circumstanțe. S-ar putea să avem o boală care ne amenință viața sau s-ar putea să ne bucurăm de o sănătate foarte bună. Am putea trăi liniștiți, mulțumiți în casa noastră, sau am putea fi confrunțați cu o mutare într-o zonă de care ne temem. Am putea fi prosperi la nivel financiar sau, dimpotrivă, luptându-ne din greu să ne plătim ratele la bancă. S-ar putea să ne bucurăm de o căsătorie excelentă sau să vedem cum relația e în pericol să se strice. Poate că ne simțim foarte aproape de Dumnezeu sau, dimpotrivă, departe de El. Credința nu

depinde de ceea ce simțim sau de circumstanțele în care ne aflăm (Habacuc 3:17-19).

Eroii din Evrei 11 au avut o trăsătură comună regăsită de-a lungul întregii vieți: *s-au încrezut în Dumnezeu.*

Să ne mărim credința

Ce să facem atunci când credința noastră este slabă? Din Romani 12:3, aflăm că avem credință „potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia”. Atunci când luăm o decizie conștientă de a ne îndrepta spre atotuibitorul și atotputernicul Dumnezeu, de a ne încrede în El, atunci El pune în inima noastră o măsură de credință. Astfel, credința este un dar pe care ni-l dă Dumnezeu. Cu cât ne exersăm mai mult acest dar, cu atât va crește mai mult. Credința crește atunci când învățăm să ne încredem în Dumnezeu în încercările și provocările cu care ne confruntăm în viață. Sunt momente în viața noastră când credința crește și se dezvoltă în cele mai dificile circumstanțe. Uneori chiar momentele celei mai mari disperări se vor dovedi ocaziile celei mai mari credințe.

Credința crește atunci când medităm asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci când mintea este umplută cu acest Cuvânt, credința crește. Scripturile afirmă această realitate divină: „Credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17). Cu cât ne umplem mai mult mintea cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai mult va crește credința noastră. Încrederea în Dumnezeu ne energizează întreaga ființă. Ea ne întărește fizic, mintal, emoțional și spiritual. Chiar și în vremuri în care suferim de o boală care ne amenință viața, credința ne ridică de la lucrurile care sunt spre cele care vor fi. Ne prindem de acea „fericită nădejde” și ne bucurăm în slava revenirii lui Hristos, când boala va fi eliminată pentru totdeauna.

Până în ziua aceea, trăim prin credința în Isus, Cel care este Izvorul adevărat al tuturor vindecărilor. ■

**CREȘTINȚA
ACTIVA
MARK
FINLEY**

**„CREȘTINȚA ESTE
ÎNCREDEREA ÎN
DUMNEZEU – A
CREDE CĂ EL NE
IUBEȘTE ȘI ȘTIE
CEL MAI BINE
CE E SPRE BINELE
NOSTRU.”**

¹ *Journal of the American Academy of Child and Adolescent Psychiatry*, 1997.

² Ellen G. White, *Educație*, p. 253, orig.

Mark A. Finley s-a pensionat din funcția de vicepreședinte al Conferinței Generale în anul 2010. Continuă să slujească pe postul de asistent al președintelui Conferinței Generale și editor colaborator al publicației *Adventist Review*.

ÎMPARTE-ȚI PÂINEA CU CEL FLĂMÂND!

CREȘTINISMUL AUTENTIC ESTE SLUJIRE

**CONTEMPLAREA
MODELULUI DE
SLUJIRE DAT DE
DOMNUL ISUS
POATE CONDUCE
LA SCHIMBAREA
VIEȚII NOASTRE
EGOISTE ÎNTR-UNA
DESCHISĂ PEN-
TRU ALȚII. IAR
RUGĂCIUNILE
STĂRUITOARE NE
POT PREGĂTI SĂ
PRIMIM DUHUL DE
SLUJIRE AL MÂN-
TUITORULUI.**

Trăim zilele în care soarele istoriei se apropie tot mai mult și mai grăbit de orizont. Starea de spirit a omenirii, dominată de nesiguranță și neliniște, seamănă cu cea a locuitorilor unei cetăți asediate. Cu o deosebire semnificativă: în mod paradoxal, amenințarea nu vine din exterior, ci din partea locuitorilor care pretind că apără cetatea. Sunt purtătorii unui virus care face ravagii printre oameni. Le alterează trupul și sufletul, de fapt totul: gândirea, simțirea, comportamentul, simțul moral și cel al valorilor și mai ales relațiile omenești.

Efectele cumulate timp îndelungat ale acestui agent patogen vor provoca autodistrugerea cetății. Așa este păcatul, căci despre el este vorba, distrugător și autodistrugător. Determină evoluția istoriei în mod constant și consecvent către sfârșitul prezis de Sfânta Carte.

Lumea noastră este lumea păcatului. Suntem contaminați de la naștere cu acest virus al sufletului. Riscul de a perverti însăși credința în Dumnezeu este mereu prezent. Istoria poporului ales al Bibliei și apoi a creștinismului atestă acest fapt. Creștinul de azi nu diferă prea mult de păgânul de

altădată, pe care cândva încerca să-l conducă la Dumnezeu. Astăzi, el însuși trebuie să fie condus la Dumnezeu.

În acest context, Cuvântul Domnului ne oferă un criteriu de verificare a propriei noastre religiozități. Desprindem din cartea profetului Isaia (58:7) una din caracteristicile principale ale creștinismului autentic: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând.” Cu alte cuvinte, observă-i pe semenii tăi, să-ți pese de ei și fii dispus să-i slujești. O viață de slujire după exemplul Aceluia care a părăsit cerul ca să ne slujească este adevăratul creștinism.

Lumea în care trăim

O caracteristică tot mai pregnantă a timpului nostru este fenomenul înstrăinării dintre oameni. Este o realitate care se manifestă la toate genurile de legături interumane. Pereți subțiri separă apartamentele într-un bloc de locuințe, dar zidul invizibil dintre vecini este tot mai gros. Trecătorii de pe stradă sunt indiferenți la gemetele unui om căzut și crește constant numărul părinților bătrâni și neputincioși uitați de copiii lor ingrați. Mulți

consideră că procesul este inevitabil în condițiile progresului tehnico-științific. Accelerarea ritmului de viață, presiunea unui standard de viață înalt, urbanizarea, mediul de viață tot mai artificial, pierderea credinței religioase și mutarea interesului aproape exclusiv pe cele trecătoare sunt câteva dintre cauzele acestei înstrăinări. Într-adevăr, toate acestea pot constitui cauze favorizante ale prăpastiei interumane. Dar cauza principală și determinantă a fenomenului prezis de Mântuitorul ca semn al sfârșitului este **păcatul**. Așa scrie în Matei 24:12: „Și din pricina înmulțirii fărădelegii (păcatului), dragostea celor mai mulți se va răci.” Din aceste cuvinte reiese ceea ce sugerează și prezența concomitentă a celor două fenomene proprii epocii noastre: secularismul (înstrăinare față de Dumnezeu) și individualismul (înstrăinare față de om), și anume că abandonarea Creatorului atrage după sine și pe cea a creaturii.

Iubirea de sine acaparează locul iubirii față de Dumnezeu și față de oameni. Atenția și interesul binevoitoare au în vedere propria persoană. Pentru a contrabalansa egoismul individual, societatea a creat forme instituționale de ajutorare. Așezăminte filantropice pentru orfani, bătrâni, invalizi, bolnavi incurabili. Ele sunt instituții cu totul remarcabile datorită caracterului lor umanitar. Pe de altă parte, tocmai existența lor este o mărturie a nepăsării egoiste a celor mulți care ar avea condiții să ajute, dar nu și dragoste de aproapele.

Și cum suntem noi?

Oare curentul morbid al egoismului îi afectează și pe copiii lui Dumnezeu? Ellen G. White avertiza cu multe decenii în urmă că și bolile spirituale ale lumii în care trăim sunt molipsitoare.

Fără îndoială, modelul comunităților actuale diferă semnificativ de cele de altădată, chiar în privința relațiilor dintre credincioși, care „s-au răcit” simțitor. Iar slujirea celorlalți, activitatea misionară, a ieșit din sfera inițiativei și a implicării personale, transferându-se în mare parte instituțiilor create de biserică. ASEF, Sola Scriptura, ASUP, ADRA, Centrul Media Adventist, centre de sănătate, școlile adventiste și orice altă instituție sunt mijloace extraordinare de slujire. Ele au fost realizate și se întrețin cu mari sacrificii și eforturi financiare. Trebuie să-I fim recunoscători lui Dumnezeu pentru existența acestor instituții. **Dar nimic nu poate înlocui lucrarea personală a fiecărui membru în cercul său de influență!**

Este un motiv de îngrijorare și de rugăciune fierbinte faptul că interesul misionar și deschide-

rea către nevoile celor din jur fac parte din ce în ce mai puțin din modul de viață al credinciosului. Al fiecărui credincios! Nu este un paradox că suntem dispuși să respectăm celelalte legi și porunci oricât ne-ar costa, iar porunca clară și fără echivoc a Mântuitorului de a fi martorii Lui o lăsăm pe seama instituțiilor, proiectelor și evangheliștilor publici?

Calitatea vieții religioase a indivizilor determină spiritualitatea comunității pe care o alcătuiesc și, până la urmă, a întregii biserici. Astfel, asistăm, ca notă tot mai comună, la existența unor comunități introvertite, suprahrănite cu patru predici plus studii în fiecare Sabat, dar fără să împartă belșugul de hrană spirituală celor din jur. Consumul se face în interes personal, nu în vederea unei vieți de slujire după exemplul Marelui Misionar.

Contemplarea modelului de slujire dat de Domnul Isus poate conduce la schimbarea vieții noastre egoiste într-una deschisă pentru alții. Iar rugăciunile stăruitoare ne pot pregăti să primim Duhul de slujire al Mântuitorului.

Pledoarie pentru lucrarea personală

Dacă fiecare membru ar fi misionar între cei cunoscuți de el, acest fapt ar avea consecințe uimitoare pentru creșterea spirituală și numerică a bisericii. Dacă fiecare membru ar contribui la convertirea unei singure persoane într-un an întreg, vă dați seama ce ar fi?! O creștere a bisericii din țara noastră ca pe vremea Rusaliilor. Viziunea pare exagerat de optimistă, dar Dumnezeu poate să facă asemenea minuni dacă Îl lăsăm să ne folosească drept unelte în mâinile Sale și dacă, în același timp, am fi învățați și instruiți pentru a ne însuși arta de a lucra cu semenii noștri. Mesagerul Domnului scrie că fiecare comunitate ar trebui să devină o școală misionară unde toți membrii, începând de la copii și până la bătrâni, să fie motivați și formați pentru lucrare personală. Ce înviore ar aduce aceasta în bisericile noastre!

Dimpotrivă, ori de câte ori se constată un declin în viața spirituală a comunității, apatie, indiferență, neînțelegeri, una din cauzele principale poate fi lipsa spiritului misionar. De fapt, absența spiritului misionar este în mod paradoxal atât cauza, cât și efectul unei spiritualități în cădere. O comunitate egocentrică își trăiește experiența religioasă între cei patru pereți ai locașului de închinare; preocupările ei se limitează la consum. Ea este o societate de „consum de hrană spirituală”. Ne recunoaștem

CEEA CE PUTEM
ȘI TREBUIE SĂ
FACEM PENTRU
ORICE OM DIN
CERCUL NOS-
TRU DE INFLU-
ENȚĂ ESTE SĂ-L
CUPRINDEM
ÎN SFERA
DRAGOSTEI
NOASTRE ȘI
ÎN RUGĂCIU-
NILE NOASTRE
FIERBINȚI DE
MIJLOCIRE.

**TRĂIREA EGO-
ISTĂ A RELIGIEI
CREȘTINE
ESTE UN VOT
DE BLAM LA
ADRESA ACELEI
CREDINȚE PE
CARE CINEVA
AR SUSȚINE
CĂ O ARE.**

oare în această descriere? Ne suprasaturăm cu învățături și predici care, dacă nu sunt împărtășite semenilor în nevoi, nu rămân nici în noi. Știm din biologie: organismul transformă în grăsime acea parte din hrană care nu se consumă în efort fizic sau intelectual. Există și obezitate spirituală, după aceleași legi.

Bisericele istorice supraviețuiesc și fără activitatea misionară a membrilor. La ele, de cele mai multe ori, religia nu este o opțiune pentru o viață cu Dumnezeu, ci o moștenire din părinți, ca etnia și rasa. Devii ortodox, catolic sau protestant în clipa botezului din pruncie. Adventist însă devii în urma unei alegeri, ca răspuns la chemarea lui Dumnezeu, transmisă în diferite feluri. De cele mai multe ori, prin intermediul unui credincios din Biserica Adventistă. Biserica există și crește datorită activității misionare a membrilor.

Din lipsa unui aflux continuu de noi „pietrevii” care să se adauge edificiului uman al bisericii și care să fie ca sângele proaspăt pentru vitalitatea comunității, apare fenomenul de slăbire și de îmbătrânire la propriu și la figurat. Dacă membrii comunității nu au spirit misionar, nu-i caută pe semenii lor, perspectiva tristă a stingerii poate fi o amenințare cât se poate de reală într-un viitor nu prea îndepărtat.

Trăirea egoistă a religiei creștine este un vot de blam la adresa acelei credințe pe care cineva ar susține că o are. Porunca „împarte-ți pâinea cu cel flămând” ne aduce aminte că esența religiei lui Hristos este trăirea pentru alții la un grad la care slujirea devine însăși rostul vieții. Cel cu pâinea vieții în mână nu are voie să se gândească numai la el, ci și la cei care nu au această pâine. Ce mesaj formidabil ascund cuvintele profetului Isaia pentru creștinismul nostru împotmolit *în formă!*

Ce este spiritul misionar?

Am folosit termenii „slujire” și „lucrare misionară” cu sensuri identice. Într-adevăr, au același înțeles: a ieși cu interes și dragoste în întâmpinarea nevoilor celor din jurul nostru.

Ceea ce resimte în primul rând majoritatea covârșitoare a oamenilor sunt lipsurile, durerile și întristările cauzate de această viață pământească, trecătoare. Bolile, nedreptățile, conflictele și neajunsurile de orice fel fac parte din viața multora. Slujirea înseamnă să nu pierdem nicio ocazie când putem face bine. Înseamnă să avem ochi deschiși și pentru nevoile altora, urechi deschise și pentru strigăte de ajutor chiar nerostite, mâini gata să ofere, față să radieze simpatie și bunătate, să reflecte iubirea lui Isus. Să avem un cuvânt bun pentru fiecare om pe care îl întâlnim, potrivit cu nevoile lui. Să devenim o binecuvântare pentru oamenii în mijlocul cărora trăim. Orice binefacere este un gest misionar. O lucrare misionară!

Aceasta este dimensiunea umanitară a slujirii, a lucrării misionare. Dar există și o altă dimensiune a nevoilor, mult mai importantă, de care însă oamenii rar sunt conștienți: nevoia de Dumnezeu. Și, desigur, nu prea sunt dispuși să accepte satisfacerea unei nevoi pe care nu o simt. Uneori costă multă rugăciune, multă stăruință a Duhului Sfânt la ușa inimii, până când un fiu risipitor își aduce aminte de „casa părintească” și de Tatăl lui de „acasă”. Ceea ce putem și trebuie să facem pentru orice om din cercul nostru de influență este să-l cuprindem în sfera dragostei noastre și în rugăciunile noastre fierbinți de mijlocire. Este forma cea mai importantă de slujire.

Aceasta este dimensiunea spirituală a slujirii în activitatea misionară. Să împărțim pâinea noastră, pâinea vieții, cu cel flămând. Să dăm mărturie cuiva, cu sentimentul de responsabilitate al omului vindecat de o boală gravă, care știe că nu poate ascunde secretul vindecării. În acest sens, spiritul misionar înseamnă să simțim un impuls lăuntric irezistibil de a împărtăși semenilor experiența miraculoasă a întâlnirii noastre cu Isus și a cunoașterii puterii Sale mântuitoare.

Spiritul misionar înseamnă să recunoaștem și să folosim orice ocazie pe care Dumnezeu ne-o oferă zi de zi pentru o slujire misionară. Și chiar mai mult: să căutăm și să creăm ocazii de a face lucrare misionară. ■

Lazăr Forrai, pastor pensionar

CELE ZECE PORUNCI (EXODUL 20:2-17)

**CITESC SI
DESCOPAR**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

Jocul „Cine a spus asta?”

Obiectiv: Să ajute copiii să învețe Cele Zece Porunci prin asocierea lor cu personaje biblice.

Materiale necesare:

- Fișe de hârtie cu Cele Zece Porunci scrise pe ele.
- Fișe cu numele unor personaje biblice (Moise, Aron, David, Isus, Cain, Zacheu, Iosif, Ahab...).

Mod de joc:

1. Preparare:

- Scrie fiecare dintre Cele Zece Porunci pe o fișă de hârtie și așază-le pe un panou sau pe o masă.
- Scrie numele personajelor biblice pe alte fișe și amestecă-le.

2. Reguli:

- Fiecare copil va lua pe rând o fișă cu numele unui personaj biblic.
- Copilul trebuie să numească o poruncă pe care crede că personajul respectiv a ilustrat-o în viața sa.
- Dacă este corect, copilul primește un punct. Dacă nu, ceilalți pot oferi indicii sau explicații despre poruncă.

3. Finalul jocului:

- La sfârșitul jocului, copiii pot discuta despre lecțiile învățate din fiecare poruncă și cum le pot aplica în viața lor.

Variante:

- **Joc de memorie:** Crearea unor cartonașe cu poruncile și personaje pe care copiii le pot folosi pentru a juca un joc de memorie clasic.

Acest joc nu doar că îi va ajuta pe copii să înțeleagă Cele Zece Porunci, dar și să își dezvolte abilități sociale și de lucru în echipă. Spor la distracție!

Iată o listă cu Cele Zece Porunci și câte un personaj biblic asociat fiecărei porunci:

1. **„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.”**
Personaj: **Moise** (Moise a primit poruncile direct de la Dumnezeu.)
2. **„Să nu-ți faci chip cioplit.”**
Personaj: **Aaron** (Aaron a creat un vițel de aur, încălcând această poruncă.)
3. **„Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert.”**
Personaj: **David** (David a ascultat aceste învățături în vremea sa.)
4. **„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.”**
Personaj: **Isus** (Isus a vorbit despre importanța Sabatului.)
5. **„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.”**
Personaj: **Isus** (Isus a subliniat acest principiu în învățăturile Sale.)
6. **„Să nu ucizi.”**
Personaj: **Cain** (Cain a încălcat această poruncă prinuciderea lui Abel.)
7. **„Să nu comiți adulter.”**
Personaj: **David** (David a păcătuit cu Bat-Șeba, dar ulterior s-a pocăit.)
8. **„Să nu furi.”**
Personaj: **Zacheu** (Zacheu a fost un vameș care a hotărât să-și schimbe viața.)
9. **„Să nu dai mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău.”**
Personaj: **Iosif** (Iosif a fost un exemplu de integritate, chiar și în fața minciunilor.)
10. **„Să nu poftești.”**
Personaj: **Ahab** (Ahab a dorit via lui Nabot, ceea ce a dus la conflicte.)

Aceste asocieri pot face ca învățarea Celor Zece Porunci să fie mai interactivă și să ajute la înțelegerea contextului biblic. Puteți găsi și alte asocieri!

Investește 3,5% din impozitul tău în educație și oferă șansa unui viitor mai bun copiilor din proiectul ADRA „Vreau la școală!”

Alte metode de donație pentru proiectul „Vreau la școală!”:

- cont VLS: RO16RNCB0074029215400057
- 2 euro lunar prin sms cu textul „ADRA” la 8845;
- direct pe site la adresa: <https://adra.ro/doneaza>

Pentru mai multe informații:

<https://adra.ro/3-5-din-impozit-pentru-adra>

60146